

KARIN SLAUGHTER

HODNÁ DCERA

*„Thriller o temné minulosti, ze kterého mrazí až do morku kostí.
Opravdovost a spisovatelský um Karin Slaughter vás vtáhne
do děje od první stránky.“*

CAMILLA LÄCKBERG

HODNÁ DCERA

Karin Slaughter

HODNÁ DCERA

Český název: Hodná dcera
Název anglického originálu: *The Good Daughter*
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollinsPublishers, 2017
Grafika obálky: Emotion Media, Poland
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, LiamART
Jazyková korektura: Jiří Chodil

© 2017 by Karin Slaughter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2017

Výňatek z dopisu „To A“ – Flannery O'Connor. © 1979 by Regina O'Connor
Publikováno s laskavým svolením Mary Flannery O'Connor Charitable Trust
via Harold Matson Co., Inc. Všechna práva vyhrazena.

Citace dr. Seusse z rozhovoru v *L. A. Times* uvedena s laskavým svolením Dr. Seuss Estate.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: Dreamstime, Shutterstock. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-2796-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-2797-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-2798-8 (PDF)

„... to, co u mne nazýváte bojem o podvolení... není boj o podvolení, ale boj o přijetí, o přijetí s vášní. A snad i s radostí. Představte si mě, jak se se skřípěním zubů plížím za radostí – a v plné zbroji, neboť ta cesta je velmi nebezpečná.“

Flannery O'Connorová

ČTVRTEK, 16. BŘEZNA 1989

CO SE STALO SAMANTĚ

Samantha Quinnová utíkala dlouhou, opuštěnou příjezdovou cestou ke statku a nohy ji pálily, jako by ji do nich bodaly tisíce sršňů. Pleskání tenisek o holou zem doprovázelo rychlé bušení srdce. Potem nasáklý culík ji jako tlustý provaz bičoval do ramen. Maličké kůstky v kotnících mohly každou chvíli křupnout.

Rozběhla se rychleji, zalykala se suchým vzduchem a sprintovala do plné bolesti.

Vepředu, v matčině stínu stála Charlotte. Všichni stáli v matčině stínu. Gamma Quinnová převyšovala každého. Bystré modré oči, krátké tmavé vlasy, pokožka bledá jako poštovní obálka, ostrý jazyk kdykoli připravený zasadit drobnou, bolestivou ránu do těch nejzranitelnějších míst. Samantha už z dálky viděla nesouhlasně staženou linku Gamminých rtů a oči upřené na stopky v ruce.

Ubíhající vteřiny tikaly Samantě v hlavě. Donutila se k rychlejšímu tempu. Šlachy v nohách hlasitě úpěly. Sršni se přemístili do plic. Plastový kolík jí klouzal v ruce.

Necelých dvacet metrů. Patnáct. Deset.

Charlotte se připravila ke startu, otočila se k Samantě zády a dívala se přímo před sebe, pak se rozběhla. Poslepu napřáhla pravou ruku za tělo a čekala, až jí kolík přistane v dlani a ona vyrazí na svůj štafetový úsek.

Předávka naslepo. Vyžadovala důvěru a koordinaci a jako pokaždé během uplynulé hodiny ani jedna z nich výzvu

neustála. Charlotte zaváhala, ohlédlá se. Samantha se vrhla kupředu. Plastový kolík se svezl Charlotte po zápěstí, po zarudlém pruhu odřené kůže jako už dvacetkrát předtím.

Charlotte vykřikla. Samantha zakopla. Kolík upadl. Gamma nahlas zaklela

„Už toho mám dost.“ Gamma zastrčila stopky do náprsní kapsy montérek. Rázným krokem se vydala k domu, bosá chodidla zbarvená doruda od jílu na dvoře.

Charlotte si třela zápěstí. „Krávo.“

„Blbečku.“ Samantha se pokoušela nadechnout do stažených plic. „Nemáš se ohlížet.“

„A ty mi nemáš co trhat kůži na ruce.“

„Je to předávka naslepo, ne zvykaný přehazování.“

Dveře do kuchyně se s prasknutím zavřely. Obě dívky pohledly na stoletý statek, který připomínal rozvalený, bez ladu a skladu uspořádaný pomník z dob, kdy ještě neexistovali diplomovaní architekti a stavební povolení. Ani zapadající slunce nedokázalo změkčit podivné úhly stěn. Dlouhé roky se tu malovalo jen nezbytně nutným množstvím bílé barvy. Za špinavými okny visely ošuntělé krajkové záclony. Přední dveře, sto let vystavené severogeorgijským východům slunce, získaly naředlý nádech plaveného dříví. Střecha byla prověšená, jako by chtěla doložit tíhu, kterou musí stavení nést od chvíle, kdy se do něj Quinнови nastěhovali.

Od třináctileté mladší sestry Samanthu dělily dva roky a věčné spory, ale v tuhle chvíli věděla, že myslí na totéž: *chci domů*.

Doma pro ně byl cihlový dům ve městě. *Doma* byly jejich dětské pokojíčky, které si vyzdobily plakáty a samolepkami a v Charlottině případě i zelenou fixou. *Doma* byl upravený čtvercový trávník, ne tenhle holý, rozrytý kus hlíny s téměř sedmdesátimetrovou příjezdovou cestou, na níž byl z dálky vidět každý příchozí.

V cihlovém domě nikdy nevěděli, kdo přijde.

Od chvíle, kdy se jim zhroutil život, uběhlo sotva osm dní, ale připadalo jim to jako věčnost. Tehdy večer se Gamma, Samantha a Charlotte vydaly do školy na běžecké závody. Otec byl v práci, protože Rusty byl prostě pořád v práci.

Později si jeden soused vybavil, že po ulici pomalu projíždělo neznámé černé auto, ale jak Molotovův koktejl proletěl arkýřovým oknem cihlového domu, nikdo neviděl. Nikdo si nevšiml kouře u okapů ani plamenů olizujících střechu. Než ztropili povyk, z cihlového domku zbyla doutnající černá hromada.

Oblečení. Plakáty. Deníky. Vycpaná zvířata. Domácí úkoly. Knihy. Dvě zlaté rybičky. Vypadlé mléčné zuby. Peníze k narozeninám. Ukradené rtěnky. Schované cigarety. Svatební fotky. Dětské fotky. Chlapecká kožená bunda. Milostný dopis od kluka s bundou. Kazety, cédečka, počítač, televize a domov.

„Charlie!“ Gamma stála na prahu kuchyňských dveří, ruce založené v bok. „Pojď prostřít stůl.“

Charlotte se otočila k Samantě a řekla: „Poslední slovo.“ Nato se rozeběhla k domu.

„Do prdele,“ zamumlala Samantha. Člověk přece nezíská poslední slovo jen tím, že řekne „*poslední slovo*“.

Pomalým krokem se na gumových nohou loudala k domu. *Já přece nejsem ten pitomec, co neumí natáhnout ruku do zadu a počkat si, až mu o dlaň plácne štafetový kolík*, říkala si. Nechápala, proč se Charlotte nedokáže naučit primitivní předávku.

Samantha nechala boty s ponožkami na kuchyňském prahu vedle Charlottiných. Vzduch v domě byl vlhký a nehybný. *Nemilovaný*, bylo první přídavné jméno, které se Samantě vybavilo, když prošla dveřmi. Předchozí nájemník, šestadevadesátiletý starý mládenec, vloni umřel dole v ložnici. Otcův

přítel je nechal na statku bydlet, než se všechno vyřídí s pojišťovnou. Jestli se to vyřídí. V otázce, zda žháře vyprovokovaly otcovy činy, či nikoli, očividně panovaly jisté neshody.

Hlas lidu už vyhlásil rozsudek, a to patrně vedlo majitele motelu, v němž minulý týden bydleli, k žádosti, aby si našli jiné ubytování.

Samantha praštila kuchyňskými dveřmi, protože to byl jediný způsob, jak je zavřít. Na olivově zeleném sporáku stál hrnec se studenou vodou. Na hnědé laminované lince ležela zavřená krabice špaget. Kuchyň jí připadala dusná a vlhká, jako nejpouštěnější místo v celém domě. Nic tu spolu navzájem neladilo. Staromódní lednice prděla pokaždé, když člověk otevřel dvířka. Koš pod dřezem se třásl, kdy se mu zachtělo. Kolem rozvrzaného stolu s dřevotřískovou deskou stála trapná směska nesourodých židlí. Křivé sádrové stěny byly poseté skvrnami v místech, kde dřív visely staré fotky.

Charlotte vyplázla jazyk a hodila na stůl papírové talíře. Samantha zvedla jednu plastovou vidličku a mrkla ji sestře do obličeje.

Charlotte zalapala po dechu, ale ne pobouřením. „Do hajzlu, to bylo skvělý!“ Vidlička udělala ve vzduchu velkolepé salto a přistála jí přímo v puse. Charlie si ji vyndala a podala Samantě. „Umeju nádobí, když to zvládneš dvakrát po sobě.“

„Tref se mi jednou do pusy ty, a já budu mejt nádobí celý tejden,“ opáčila Samantha.

Charlotte přimhouřila oko a zamířila. Samantha se zrovna pokoušela v duchu nerozebírat, jaká pitomost ji to napadla – navádět mladší sestru, aby jí házela vidličku do obličeje –, když vtom vešla Gamma a vláčela velkou lepenkovou krabici.

„Charlie, neházej na sestru příbor. Sam, pomoz mi najít tu pánev, co jsem tuhle koupila.“ Gamma upustila krabici na stůl. Zvenku bylo napsáno: **VŠECHNO ZA 1 \$**. Tucty zpola vybalených krabic byly roztroušené po celém domě. Vytvářely

bludiště v pokojích i na chodbách a ukrývaly krámy z výprodejů a sbírek, které Gamma lacino nakoupila.

„Jen si pomyslete, kolik peněz ušetříme,“ prohlásila Gamma a vzala do ruky vybledlé fialové tričko s nápisem „*NENÍ TO SU-PER?*“

Alespoň takhle to Samantha na první pohled přečetla. Usilovně se totiž pokoušela schovat do kouta k mladší sestře, ponížená představou, že po nich matka bude chtít, aby nosily oblečení po cizích lidech. Cizí ponožky. Dokonce i cizí spodní prádlo, kdyby si táta, díkybohu, nedupl.

„Prokristapána,“ vyjel Rusty na Gammu. „Proč nás rovnou všechny nezašiješ do režnejch pytlů?“

Gamma vypěnila: „Takže chceš, abych se začala učit *šít*?“

Rodiče se hádali o nových věcech, protože jim nezbyly žádné staré, kvůli kterým by se mohli hádat. Rustyho sbírka dýmek. Klobouky. Zaprášené právnické knihy rozházené po domě. Gamminy časopisy a vědecké referáty s červeně podtrhanými větami, zakroužkovanými slovy a poznámkami. Její kecky skopnuté u dveří. Charlottini papíroví draci. Samantiny sponky do vlasů. I pánev po Rustyho matce byla fuč. Zelený hliněný hrnec, který rodiče dostali jako svatební dar, byl fuč. Spáleninou zapáchající opékač topinek byl fuč. Kuchyňské hodiny ve tvaru sovy s pohyblivýma očima. Háčky, na kterých jim visely bundy. Stěny, do nichž byly ty háčky zašroubované. Gammin kombík, který stál jako dinosauří fosilie ve zčernalé jeskyni, co kdysi bývala garáží.

Na statku měli pět vratkých židlí, které bývalý majitel neuměl prodat, starý kuchyňský stůl, příliš laciný, než aby se dal nazvat starožitností, a velkou skříň nacpanou do maličkého přístěnku, za kterou, jak matka říkala, by museli Tomu Robinsonovi zaplatit niklák, aby si ji odvezl.

Ve skříni neviselo vůbec nic. Zásuvky zely prázdnotou stejně jako police vysokých regálů ve spíži.

Přestěhovali se sem před dvěma dny, ale zatím nevybalili skoro nic. Chodba u kuchyně připomínala velké bludiště špatně označených beden a hnědých flekatých papírových pytlů, které se mohou vyprázdnit, teprve až se vyčistí skřínky, a ty budou čisté, až Gamma donutí dcery, aby to udělaly. Matrace nahoře v patře ležely na holé podlaze. Na obrácených bedýnkách stály rozpraskané lampy, u nichž se dalo číst, ale knihy už nebyly jejich opatrovaným majetkem, musely si je půjčovat v pikevillské veřejné knihovně.

Každý večer si Samantha a Charlotte praly v umývadle běžecké kraťasy a sportovní podprsenky, kotníčkové ponožky i trička Lady Rebels Track & Field, protože patřily k těm několika drahocným věcem, které unikly plamenům.

„Sam.“ Gamma ukázala na klimatizaci v okně. „Zapni to, ať se sem dostane trochu vzduchu.“

Samantha si chvíli prohlížela velkou kovovou bednu, než našla vypínač. Motory zavrčely. Z ventilátoru zasyčel chladný vzduch s vůní smaženého kuřete. Samantha se zadívala z okna na postranní dvůr. U zchátralé stodoly stál zrezlý traktor. Vedle něho kdosi napůl pohřbil do země neznámý zemědělský nástroj. Otcův chevette byl sice celý špinavý, ale aspoň se neroztavil na podlahu garáže jako mámin kombík.

„Kdy máme vyzvednout tátu z práce?“ zeptala se Gammy.

„Od soudu ho někdo svez.“ Gamma pohlédla na Charlotte, která si pro sebe spokojeně pískala a z papírového talíře skládala letadýlko. „Má tamten případ.“

Tamten případ.

Matčina slova zadrnčela Samantě hlavou. Otec měl vždycky nějaký případ a vždycky se našli lidé, kteří ho kvůli tomu nenáviděli. V georgijském Pikeville snad neexistoval jediný *obviněný* kriminálník, kterého by Rusty Quinn nezastupoval. Dealeři drog. Násilníci. Vrazi. Kapsáři. Zloději aut. Pedofilové. Únosci. Bankovní lupiči. Jejich spisy se četly jako

brakové romány, které vždycky končí stejně – špatně. Lidé z města Rustymu říkali advokát zatracených. Stejně kdysi titulovali i Clarence Darrowa, ale pokud Samantha věděla, do jeho domu nikdo neházela zápalné bomby jen proto, že dostal vraha z cely smrti.

Přesně kvůli tomu totiž požár vznikl.

Ezekiel Whitaker, černocho nespravedlivě nařčený z vraždy bělošky, vyšel z vězení téhož dne, kdy oknem Quinnových vletěla dovnitř hořící láhev petroleje. Pro případ, že by vzkaz nebyl zcela jasný, žhář ještě pro jistotu nasprejoval na ústí příjezdové cesty slova *MILÁČEK NEGRŮ*.

Rusty teď obhajoval muže obviněného z únosu a znásilnění devatenáctileté holky. Bílý chlap, bílá holka, ale i tak ve městě panovala výbušná nálada, protože on pocházel z chudé rodiny, zatímco ona z bohaté. Rusty s Gammou o případu otevřeně nemluvili, ale podrobnosti zločinu se přetřásaly všude po městě, takže šuškaná se prodrala pode dveřmi až k nim, proplula větráky a bzučela jim v uších, když se večer pokoušely usnout.

Penetrate cizím předmětem.

Nezákonné omezení svobody pohybu.

Sexuálně motivovaný trestný čin.

V Rustyho spisu byly fotografie, ale i zvědavá Charlotte měla dost rozumu a nehrabala se v nich. Na některých snímcích ta holka visela ve stodole před rodinným domem, protože ten chlap jí udělal tak příšerné věci, že s tím nedokázala žít a raději si život vzala.

S bratrem té mrtvé Samantha chodila do školy. Byl o dva roky starší než ona, ale stejně jako všichni ostatní věděl, kdo je její otec, takže kráčet chodbou ke skříňkám bylo skoro totéž jako probíhat cihlovým domem a cítit plameny, jak jí olizují kůži.

Požár ji připravil nejen o pokoj a oblečení a ukradenou rtěnku. Samantha přišla i o kluka, jemuž patřila kožená

bunda, o přátele, kteří ji dřív zvali na oslavy, do kina a na přespání. I milovaný běžecký trenér, který se Samantě věnoval od šesté třídy, se začal vymlouvat, že už nemá čas s ní dál pracovat.

Gamma oznámila řediteli školy, že holky omlouvá z vyučování i tréninků, protože potřebuje jejich pomoc při zařizování, ale Samantha věděla, že důvod je jiný – Charlotte se od požáru vracela každý den domů s pláčem.

„Do háje.“ Gamma zavřela krabici, smažení na pánvi vzdala. „Doufám, holky, že vám nebude vadit, když si dnes zahrajeme na vegetariány.“

Nevadilo to nikomu, protože na tom vlastně nezáleželo. Gamma byla příšerná kuchařka. Odmítala recepty. Ke koření chovala otevřené nepřátelství. Jako divoká kočka se instinktivně ježila před libovolnou formou domestikace.

Harriet Quinnové se neříkalo Gamma kvůli neschopnosti nezralých dětí vyslovit „máma“, ale protože měla dva doktory – jeden z fyziky a druhý z čehosi stejně inteligentního, co si sice Samantha nedokázala zapamatovat, ale kdyby měla hádat, tipovala by na souvislost s gama paprsky. Matka pracovala pro NASA, pak se odstěhovala do Chicaga, kde nastoupila do Femilabu, a nakonec se vrátila do Pikeville, aby se postarala o umírající rodiče. Pokud kdy existovala romantická historka o tom, jak se Gamma vzdala slibné vědecké kariéry, aby se provdala za právníka z maloměsta, Samantha ji nikdy neslyšela.

„Mami.“ Charlotte se zhroutila na stůl, hlavu v dlaních. „Bolí mě břicho.“

„Nemáš domácí úkoly?“ zeptala se Gamma.

„Z chemie.“ Charlotte zvedla hlavu. „Pomůžeš mi?“

„To není žádná věda.“ Gamma cpala špagety do hrnce se studenou vodou, který stál na sporáku. Pak otočila knoflíkem, aby zapnula plynový hořák.

Charlotte zkrřížila paže před břichem. „Chceš říct, že to není žádná věda a měla bych na to přijít sama, anebo že to není ta *tvoje* věda, kterou jedinou umíš, takže mi nemůžeš pomoci?“

„V té větě je příliš mnoho spojek.“ Gamma škrtla sirkou a zapálila plyn. Vzduchem to zasvištělo. „Běž si umýt ruce.“

„To byla oprávněná otázka.“

„Hned teď.“

Charlotte dramaticky zasténala, vstala od stolu a odklusal dlouhou chodbou. Samantha slyšela, jak se dveře otevírají, zavírají a zase otevírají a zavírají.

„Doprkýnka!“ zaječela Charlotte.

V chodbě byly patery dveře, ani jedny ovšem nevedly tam, kam by člověk očekával. Jedny do děsivého sklepa. Jedny do šatníku. Jedny z prostředních nevysvětlitelně do maličkého pokojíku, kde starý pán umřel. Další do spíže. A poslední do koupelny. Ani po dvou dnech si nikdo z nich nedokázal do dlouhodobé paměti zapsat jejich přesné rozmístění.

„Už to mám!“ zavolala Charlotte, jako kdyby na to všechny bez dechu čekaly.

„Když pomínu gramatiku, z té holky jednou bude dobrá právnička,“ prohlásila Gamma. „Doufám. Jestli jí nebudou platit za to, že se hádá, nevydělá si ani na slanou vodu.“

Při pomýšlení, jak se její nemotorná, roztržitá sestra obléká do kostýmku a bere do ruky kufřík, se Samantha usmála. „A čím budu já?“

„Čímkoli chceš, holčičko moje, ale prosím tě, hlavně ne tady.“

Tohle téma poslední dobou vyvstávalo čím dál častěji. Gammina touha, aby se Samantha odstěhovala, vypadla, aby dělala cokoli, jen ne to, co místní ženské dělají.

Gamma nezapadla mezi pikevillské matky ani před tím, než z nich Rustyho práce učinila vyvrhele. Sousedky, učitelky, lidé

na ulici, všichni měli na Gammu Quinnovou názor a jen zřídka kdy býval pozitivní. Byla až moc chytrá. Nedalo se s ní vyjít. Nevěděla, kdy držet jazyk za zuby. Odmítala se přizpůsobit.

Když byla Samantha malá, Gamma začala běhat. Bylo to jako se vším, pustila se do sportování dřív, než se to stalo populárním. O víkendech běhala maratony, před televizí cvičila s Jane Fondovou. Atletické dovednosti však nebyly tím jediným, co lidi odpuzovalo. V šachu, v kvízech ani v monopolech nebyla k poražení. Zнала odpověď na všechny otázky v *Riskuj*. Věděla, kdy použít mě a mně. Nestrpěla dezinformace. Pohrdala organizovaným náboženstvím. Ve společnosti mívala podivný zvyk ze sebe chrlit téměř neznámá fakta.

Víte, že pandy mají zvětšené zápěstní kosti?

Víte, že hřebenatkám rostou podél krunyře řady očí?

Víte, že žula na hlavním nádraží v New Yorku vydává víc radiace, než je povolená norma v jaderné elektrárně?

Zda je Gamma šťastná, užívá si života, má radost ze svých dětí, miluje manžela, byly jen zatoulané, nesouvisející informace v hádance, jakou byla jejich matka.

„Co tvé sestře tak dlouho trvá?“

Samantha se zhoupla na židli a nakoukla do chodby. Všechny dveře byly zavřené. „Třeba se spláchla do záchodu.“

„V jedné z těch krabic je gumový zvon na odpady.“

Zazvonil telefon. Nepřeslechnutelné drnění zvonku ve staromódním přístroji s ciferníkem, který visel na stěně. V cihlovém domě měli bezdrátový aparát a záznamník, který pomáhal třídit příchozí hovory. Slovo „kurva“ Samantha poprvé uslyšela právě ze záznamníku. Byla u nich kamarádka Gail odnaproti. Telefon zvonil, když vstoupily předními dveřmi, ale Samantha ho nestihla vzít, takže se té cti dostalo záznamníku.

„Rusty Quinne, dojebu tě, ty, hajzle. Slyšíš mě? Zabiju tě, kurva, a znásilním tvou ženu a tvoje dcery stáhnou z kůže jako zkurvený srny, ty zkurvenej, vyjebanej sráči.“

Telefon zazvonil počtvrté. Popáté.

„Sam,“ pronesla Gamma vážně. „Ať to Charlie nebere.“

Samantha vstala od stolu, spolkla „a co já“, zvedla sluchátko a přitiskla si ho k uchu. Automaticky zatáhla bradu, zaťala čelist a připravovala se na útok „Haló?“

„Ahoj, Sammy-Sam. Dej mi mámu, prosím.“

„Tati,“ vydechla Samantha. A pak si všimla, jak Gamma prudce vrtí hlavou. „Šla se zrovna nahoru vykoupat.“ Samantha si příliš pozdě uvědomila, že stejnou výmluvu použila před pár hodinami. „Mám jí říct, ať ti zavolá?“

„Tak se mi zdá, že Gamma si poslední dobou nějak potrpí na hygienu.“

„Myslíš od té doby, co nám shořel dům?“ Ta slova vyklouzla Samantě z úst dřív, než je stačila zastavit. Pojišťovací agent z oddělení požárů a škod v Pikeville nebyl jediný, kdo dával incident za vinu Rustymu Quinnovi.

Rusty se zakuckal. „Cením si, žes to v sobě držela tak dlouho.“ V telefonu se ozvalo cvaknutí zapalovače. Otec patrně zapomněl, jak přísahal na stoh biblí, že přestane kouřit. „Teď mě poslouchej, kočičko, až Gamma vyleze z vany, řekni jí, že poprosím šerifa, aby k nám poslal hlídkový vůz.“

„Šerifa?“ Samantha se pokusila přenést paniku na Gammu, jenomže matka k ní byla stále otočená zády. „Co se děje?“

„Nic se neděje, zlato. Jen že toho starého mizeru, co nám zapálil dům, nechytily, a dneska propustili dalšího nevinného člověka, což se některým lidem nelíbí.“

„Myslíš chlapa, který znásilnil holku, a ta se pak zabila?“

„Jediný člověk, který ví, co se té dívky stalo, je ona sama, ten, co zločin spáchal, a bůh na nebesích. Já se ani za jednoho z nich nepokládám a domnívám se, že ty k nim taky nepatříš.“

Samantha nesnášela, když táta nasazoval tón okresního advokáta pronášejícího závěrečnou řeč. „Tati, ona se oběsila ve stodole. To je doložený fakt.“

„Proč mám v životě samé hádavé ženské?“ Rusty zakryl dlaní sluchátko a promluvil na někoho jiného. Samantha zaslechla hrdelní ženský smích. Lenore, otcova sekretářka. Gamma ji nikdy neměla ráda.

„Tak jo.“ Rusty byl zpátky na lince. „Jsi tam ještě, kotě?“

„A kde bych asi byla?“

„Polož ten telefon,“ ozvala se Gamma.

„Zlato.“ Rusty vyfoukl kouř. „Řekni mi, co mám udělat, abych to celé nějak napravil, a já to udělám.“

Starý právnícký trik: přehoď řešení problému na druhého. „Tati, já –“

Gamma praštila prsty do vidlice a hovor ukončila.

„Mami, ještě jsme mluvili.“

Gamma stále držela ruku na vidlici. Ale místo vysvětlení jen prohlásila: „Zamysli se nad etymologií slovního spojení ‚položit telefon‘.“ Vytrhla sluchátko Samantě z ruky a položila ho do vidlice. „Pak ti začne dávat smysl i ‚zvednout telefon‘ a ‚vyvěsit telefon‘. A bezpochyby víš, že vidlice je vlastně přepínač, a když ji stlačíš, přerušíš obvod ke sluchátku a sepneš obvod zvonku, takže se k nám lidi můžou dovolat.“

„Šerif posílá auto,“ oznámila Samantha. „Teda, táta ho o to poprosí.“

Gamma se zatvářila skepticky. Šerif nepatřil k fanouškům Quinnových. „Jdi si umýt před večerí ruce.“

Samantha věděla, že nemá smysl si vynucovat pokračování debaty. Tedy pokud nechtěla, aby matka vydolovala šroubovák a rozebrala telefon, aby jí vysvětlila soustavu obvodů. To už v minulosti potkalo nejeden malý přístroj. Gamma byla jediná matka v okolí, která si sama měnila olej v autě.

Vlastně teď už bydleli na samotě.

Na chodbě Samantha zakopla o krabici. Chytila se za prsty u nohou a pevně je stiskla, jako by z nich mohla silou vymáčknout bolest. Kulhala celou cestu do koupelny. Na

chodbě minula sestru. Charlotte ji štípla do paže, protože takové věci prostě Charlotte občas dělá.

Ta malá potvora zavřela dveře, takže Samantha několikrát minula, než koupelnu našla. Záchod byl nízký, montovali ho asi v dobách, kdy byli lidi menší než teď. Ve spárách plastového sprchového koutu se černala plíseň. V umývadle trůnilo kulaté kladivo. V místech, kam pravidelně dopadalo, vykukovala černá litina. Gamma brzy odhalila důvod. Kohoutek byl tak starý a zarezlý, že se do něj muselo praštit, aby přestal kapat.

„O víkendu to spravím,“ prohlásila Gamma a připravila tak sama sobě odměnu na konec už tak náročného týdne.

Charlotte po sobě jako obvykle nechala v koupelně binec. Kaluž vody na zemi, fleky na zrcadle. I prkýnko u záchodu bylo mokré. Samantha se natáhla po roli toaletního papíru visící na zdi, ale pak si to rozmyslela. Od začátku jí tenhle dům připadal jen dočasný, ale teď, když jí otec v podstatě oznámil, že sem posílá šerifa, protože jim ho možná podpálí jako ten předchozí, jí úklid připadal jako ztráta času.

„Večeře!“ volala Gamma z kuchyně.

Samantha si opláchla obličej. Vlasy měla plné písku. Na lýtkách a pažích červené šmouhy od jílu smíšeného s potem. Nejradši by se naložila do horké koupele, ale v domě byla jediná vana, rozpraskaná, s tmavým rezavým prstencem, jak si v ní předchozí nájemník desítky let smýval hlínu z kůže. Nevlezla do ní ani Charlotte, a Charlotte byla prase.

„Je to tady hrozně smutný,“ prohlásila tehdy sestra a pomalu couvala z horní koupelny.

Vana nebylo to jediné, co Charlotte znepokojovalo. Strašidelný vlhký sklep. Děsivá půda plná netopýrů. Rozvrzané dveře přístěnku. Pokoj, kde svobodný farmář zemřel.

Farmářova fotografie ležela ve spodní zásuvce prádelníku. Našly ji dnes ráno, když předstíraly úklid. Ani jedna

se jí neodvážila dotknout. Upíraly oči na osamělou, kulatou tvář starého mládence a přemohl je zvláštní, vážný pocit, ačkoli to byla typická zarámovaná momentka z farmy z dob hospodářské krize, s traktorem a mulou. Samanthu od té chvíle pronásledovaly farmářovy žluté zuby, i když zůstávalo tajemstvím, jak může na černobílém snímku něco vypadat žlutě.

„Sam?“ Gamma stála ve dveřích koupelny a dívala se na jejich obraz v zrcadle.

Lidé je nikdy nepovažovali za sestry, na první pohled byly matka a dcera. Měly stejnou silnou čelist a vysoké lícní kosti, stejně klenutá obočí, v nichž většina ostatních viděla výraz nadřazenost. Gamma nebyla krásná, ale byla úchvatná, s tmavými, skoro černými vlasy a světle modrýma očima, které zářily radostí, když jí něco připadalo obzvlášť legrační nebo směšné. Samantha byla dost stará, aby si pamatovala dobu, kdy matka brala život o poznání méně vážně.

„Plýtváš vodou,“ poznamenala Gamma.

Samantha zavřela kohoutek kladívkem a upustila ho zpátky do umývadla. Na příjezdové cestě zaslechla vrčet auto. *Šerifův muž*, napadlo ji a zároveň překvapilo, protože Rusty jen zřídka plnil sliby.

Gamma stála za ní. „Pořád jsi smutná kvůli Peterovi?“

Kluk, jehož kožená bunda shořela při požáru. Kluk, který napsal Samantě milostný dopis, ale teď, když se mýjeli na školní chodbě, se jí nepodíval do očí.

„Jsi hezká,“ řekla Gamma. „Víš to?“

Samantha v zrcadle viděla, jak jí zčervenaly tváře.

„Hezčí, než jsem já kdy byla.“ Gamma pohladila Samanthu po vlasech. „Kéž by se toho dožila moje matka.“

Samantha málokdy slyšela o prarodičích. Z toho, co pochytila, pochopila, že Gammě nikdy neodpustili, že se odstěhovala a šla studovat. „Jaká byla babička?“

Gamma se usmála a její ústa získala rozpačitý výraz. „Stejná jako Charlie. Hodně chytrá. Vytrvale šťastná. Pořád měla něco na práci. Člověk, kterého mají lidi prostě *rádi*.“ Zavrtěla hlavou. Ani se všemi svými tituly se Gammě nikdy nepodařilo proniknout do tajů vědy o sympatiích. „Vlasy jí začaly šedivě, ještě jí ani nebylo třicet. Prý kvůli tomu, že moc namáhala mozek, ale ty samozřejmě víš, že všechny vlasy jsou původně bílé. Melanin do nich proniká specializovanými buňkami, kterým se říká melanocyty, a ty pumpují pigment do vlasových kořínků.“

Samantha vklouzla zády do matčiny náruče. Zavřela oči a vychutnávala si známou melodii Gammina hlasu.

„Stres a hormony mohou pigment vysát, ale ona tehdy vedla poměrně jednoduchý život – matka, manželka, učitelka v nedělní škole –, takže můžeme předpokládat, že šediny jsou dědičné a tobě nebo Charlii se možná přihodí totéž. Anebo vám oběma.“

Samantha otevřela oči. „Ty nemáš šedivé vlasy.“

„Protože chodím jednou za měsíc ke kadeřnici.“ Matčin smích rychle utichl. „Slib mi, že se o Charlii vždycky postaráš.“

„Charlotte se o sebe dovede postarat sama.“

„Myslím to vážně, Sam.“

Samantha cítila, jak se jí při matčině naléhavém tónu rozechvělo srdce. „Proč?“

„Protože jsi její starší sestra a tohle je tvůj úkol.“ Matka chytila Samanthu za obě ruce. Upřeně se na ni dívala do zrcadla. „Máme to teď těžký, holčičko moje. Nebudu ti lhát a tvrdit, že se to zlepší. Charlie potřebuje vědět, že se na tebe může spolehnout. Musíš jí ten kolík dát pevně do ruky, bez ohledu na to, kde je ona. Ty ji musíš najít. Nečekej, až ona najde tebe.“

Samantha cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Gamma mluvila o něčem úplně jiném, o něčem mnohem vážnějším než o štafetě. „Ty chceš odejít?“

„Jistěže ne.“ Gamma se zamračila. „Jen ti říkám, že musíš být užitečná, Sam. Vážně jsem si myslela, že tuhle hloupou, dramatickou pubertální fázi máš už za sebou.“

„Já nejsem...“

„Mami!“ zakřičela Charlotte.

Gamma otočila Samanthu k sobě. Vzala její obličej do mizolnatých dlaní. „Já nikam neodcházím, zlato. Tak snadno se mě nezavíš.“ Políbila ji na nos. „A než půjdeš na večeri, prašť ještě jednou do toho kohoutku.“

„Mami!“ ječela Charlotte.

„Proboha,“ postěžovala si Gamma, když vycházela z koupelny. „Charlie Quinnová, nevřešti na mě jako nějaká uličnice.“

Samantha zvedla kladívko. Slizká dřevěná rukojeť byla bez ustání vlhká jako nacucaná houba. Kulatá hlavice zrezla do stejného červeného odstínu jako přední dvorek. Bouchla do kohoutku a počkala, jestli voda přestane kapat.

„Samantho?“ volala na ni Gamma.

Samantha cítila, jak se jí vraští čelo. Otočila se k otevřeným dveřím. Matka ji nikdy neoslovovala plným jménem. I Charlotte musela strpět oslovení Charlie. Gamma jim říkala, že jí za to jednou budou vděčné. Jí samotné vydali mnohem víc článků a odsouhlasili víc výzkumů, když se podepisovala jako Harry, než kolik jí prošlo s podpisem Harriet.

„Samantho.“ Gammin hlas zněl chladně a varovně. „Zkontroluj, jestli je kohoutek pořádně zavřený, a okamžitě přijď do kuchyně.“

Samantha pohlédla do zrcadla, jako by jí vlastní obraz mohl vysvětlit, co se děje. Takhle s nimi máma nikdy nemluví. Ani když jim vysvětluje rozdíl mezi obyčejným a pružinovým držadlem na své kuličce.

Samantha bez přemýšlení sáhla do umývadla a vzala do ruky kladívko. Schovala ho za záda a vykročila dlouhou chodbou směrem ke kuchyni.

Všude se svítilo. Venku už obloha potemněla. Představila si svoje i Charlottiny běžecké boty na prahu kuchyně, umělohmotný štafetový kolík pohozený kdesi na dvorku. Papírové talíře na kuchyňském stole. Plastové vidličky a nože.

Někdo zakašlal, hluboce, nejspíš muž. Ale možná to byla Gamma, protože poslední dobou takhle kašlala, jako by se jí kouř z požáru dostal až do plic.

Další zakašlání.

Chloupky vzadu na krku se jí vztyčily do pozoru.

Zadní dveře byly na opačném konci chodby, matným sklem dovnitř pronikalo tlumené světlo. Samantha se ohlédla a pokračovala dál. Zadívala se na kliku u dveří. Představila si, jak ji tiskne, i když se od ní vzdalovala. S každým dalším krokem se sama sebe ptala, jestli je pošetilá, jestli si má dělat starosti, anebo jestli je to jen vtípek, protože matka si z nich ráda utahuje. Jednou nasadila na džbán s mlékem v lednici plastové vykulené oči, jindy dovnitř role toaletního papíru napsala „Pomoc, jsem polapená v továrně na hajzlpapír!“.

V domě byl jediný telefon, ten s ciferníkem v kuchyni.

Otcova pistole ležela v kuchyňské zásuvce.

Náboje jsou schované v některé lepenkové krabici.

Charlotte se jí bude smát, až uvidí kladívko. Samantha si ho zastrčila za pas běžeckých šortek. Kov ji studil na zádech, mokrá rukojeť připomínala zkroucený jazyk. Stáhla si tričko, aby kladivo schovala, a vstoupila do kuchyně.

Samantha cítila, jak jí tuhne celé tělo.

Tohle nebyl vtip.

V kuchyni stáli dva muži. Páchli potem, pivem a nikotinem. Měli černé rukavice. Černé lyžařské kukly přes obličej.

Samantha otevřela ústa. Vzduch byl hustý jako vata a jí se stáhlo hrdlo.

Jeden muž byl vyšší. Ten menší zase tlustší. Podsaditější. Oblečený do džínsů a černé košile. Ten vysoký měl reklamní

oprané bílé triko, džínsy a modré kotníčkové tenisky s rozvázanými červenými tkaničkami. Ten menší jí připadal nebezpečnější, ale bylo těžké to odhadnout, protože pod kuklami viděla jen ústa a oči.

Ne že by se jim dívala do očí.

Muž v teniskách měl revolver.

Černokošilák svíral brokovnici a mířil Gammě přímo na hlavu.

Matka zvedla ruce do vzduchu. „Nic se neděje,“ řekla Samantě.

„Ale děje.“ Černokošilákův hlas zněl křaplavě jako rozkmitaný chřestýší ocas. „Kdo je ještě v baráku?“

Gamma zavrtěla hlavou. „Nikdo.“

„Nelži mi, ty svině.“

Ťuk, ťuk. Charlotte seděla u stolu a celá se třásla, takže nohy od židle klepaly do podlahy jako datel do stromu.

Samantha se ohlédla do chodby, ke dveřím, k tlumené světelné záři.

„Sem.“ Muž v modrých teniskách Samantě ukázal, aby si sedla vedle Charlie. Pohybovala se pomalu, opatrně ohнула kolena a ruce držela nad stolem. Dřevěná rukojeť kladiva bouchla o sedadlo židle.

„Co to bylo?“ Černokošilák trhl hlavou.

„Omlouvám se,“ zašeptala Charlotte. Na podlahu stékala moč. Hlavu držela skloněnou a kolébala se dopředu dozadu. „Omlouvám se, omlouvám se, omlouvám se.“

Samantha vzala sestru za ruku.

„Řekněte, co chcete,“ ozvala se Gamma. „My vám to dáme a pak můžete odejít.“

„A co když chci tohle?“ Černokošilákovy korálkovité oči se upíraly na Charlotte.

„Prosím,“ vyjekla Gamma. „Udělám, co budete chtít. Cokoli.“

„Cokoli?“ pronesl Černokošilák významně, aby nebylo pochyb, co má na mysli.

„Ne,“ vložil se do hovoru ten v teniskách. Jeho hlas zněl mladě, nervózně, anebo možná vystrašeně. „Kvůli tomu jsme nepřišli.“ Pod lyžařskou kuklou mu poskakoval ohryzek, jak se snažil odkašlat. „Kde je tvůj muž?“

V Gammině očích se zablesklo. Vzteky. „Je v práci.“

„Tak proč venku stojí jeho auto?“

„Máme jen jedno auto, protože...“ vysvětlovala Gamma.

„Šerif...“ Samantha druhé slovo spolkla, ale příliš pozdě si uvědomila, že to neměla říkat.

Černokošilák se na ni díval. „Cos povídala, holka?“

Samantha sklopila hlavu. Charlotte jí stiskla ruku. *Šerif... to jsem povídala*, znělo Samantě v hlavě. Šerif sem brzy někomu pošle. Rusty přece říkal, že sem jede jejich auto, jenomže Rusty říkal spoustu věcí, které se nakonec ukázaly jako plané.

„Je vyděšená,“ vložila se do hovoru Gamma. „Co kdybychom šli vedle? Můžeme si promluvit a zjistit, co vlastně chcete, hoši.“

Samantha cítila, jak ji cosi pevného udeřilo do lebky. V zubech vnímala pachut' amalgamových plomb. V uších jí hučelo. Brokovnice. Hlaveň jí spočívala na temeni. „Říkala jsi něco o šerifovi, holka. Já tě slyšel.“

„Neříkala,“ odporovala Gamma. „Myslela...“

„Zavři hubu.“

„Ona jen...“

„Řekl jsem, zavři hubu, kurva!“

Samantha zvedla hlavu ve chvíli, kdy se brokovnice stočila ke Gammě.

Gamma natáhla ruce, ale pomalu, jako by se prodírala pískem. Všichni se najednou ocitli ve zpomaleném filmu, pohyby měli trhané, těla se jim proměnila v jíl. Samantha se dívala, jak se matčiny prsty, jeden po druhém, obepínají

kolem brokovnice s upilovanou hlavní. Nehty s dokonalou manikúrou. Tlustý puchýř na palci od věčného svírání tužky.

Ozvalo se skoro neslyšitelné *cvak*.

Jako vteřinová ručička na hodinách.

Západka na dveřích.

Úderník dopadající na roznětku patrony.

Možná Samantha cvaknutí slyšela, možná zvuk intuitivně vycítila, protože zírala na Černokošilákův prst tisknoucí spoušť.

Vzduch rudě explodoval.

Krev vystříkla na strop. Řinula se na podlahu. Horké rudé provazce pocákaly Charlottinu hlavu a polovinu Samantina krku i obličeje.

Gamma padla na zem.

Charlotte se rozječela.

Samantha cítila, že otevírá ústa, ale zvuk zůstal uvězněný v hrudi. Seděla jako přikovaná. Charlottin řev se změnil ve vzdálenou ozvěnu. Všechno ztratilo barvu. Zůstala jen černá a bílá jako na fotce svobodného farmáře. Černá krev se v kapkách rozprskla na mřížku bílé klimatizace. Drobné černé flíčky poskvřily sklo v okně. Večerní obloha venku byla šedá jako antracit, v dálce zářila jediná tečka droboučké hvězdy.

Samantha si sáhla na krk. Písek. Kost. Krev. Všechno bylo nasáklé krví. Ucítla pulz. Bije jí pod roztřesenými prsty její vlastní srdce, anebo kousky srdce její matky?

Charlottin křik zesílil do pronikavého řevu. Černá krev na Samantinih prstech zrudla. Šedý pokoj rozkvetl zpět do živých, oslepujících, divokých barev.

Mrtvá. Gamma je mrtvá. Už nikdy Samantě neřekne, aby vypadla z Pikeville, nebude na ni křičet, protože spletla jednoduchou otázku v testu, protože se víc nesnažila na dráze, protože neměla s Charlotte víc trpělivosti, protože není v životě užitečná.

Samantha stiskla prsty. V dlani jí uvízl úlomek Gammi-na zubu. Do úst se jí nahrnuly zvratky. Slzy ji oslepily. Žal jí v těle vibroval jako struna na harfě.

Mrknutím oka byl svět vzhůru nohama.

„Zavři zobák!“ Černokošilák uhodil Charlotte tak prudce, že skoro spadla ze židle. Samantha ji zachytila a přitiskla ji k sobě. Obě vzlykaly, třásly se, křičely. Tohle není pravda. Matka nemůže být mrtvá. Otevře oči. Vysvětlí jim, jak funguje kardiovaskulární systém, a přitom si pomalu poskládá zpátky celé tělo.

Víte, že průměrné srdce napumpuje do těla každou minutu pět litrů krve?

„Gammo,“ šeptala Samantha. Rána z brokovnice prorazila matce hrudník, krk, obličej. Levá strana čelisti byla pryč. I část lebky. Její krásný, chytrý mozek. Klenuté, povznesené obočí. Nikdo už Samantě nebude nikdy nic vysvětlovat. Nikoho nebude zajímat, jestli pochopila. „Gammo.“

„Ježíšikriste!“ Muž v modrých teniskách se zběsile bušil do hrudníku a pokoušel se smést úlomky kostí a kousky tkáně. „Ježíšikriste, Zachu!“

Samantha prudce otočila hlavu.

Zachariah Culpepper.

Ta dvě slova jí blikala v hlavě jako neony. A pak: *krádež auta. Kruté zacházení se zvířaty. Nemravné chování na veřejnosti. Nevhodný kontakt s nezletilými.*

Charlotte nebyla jediná, kdo si četl v otcových spisech. Rusty Quinn už dlouhé roky zachraňoval Zacha Culpeppera před vězením. Peníze, které mu za to ten chlap dodnes nezaplatil, byly neustálým zdrojem napětí mezi Gammou a Rustym, zejména od chvíle, kdy jim shořel dům. Dluh činil přes dvacet tisíc dolarů, ale Rusty odmítal rázně zakročit.

„Do prdele!“ Zach očividně zaznamenal, že ho Samantha poznala. „Do prdele!“

„Mami...“ Charlotte si neuvědomovala, že se všechno změnilo. Dokázala jen zírat na Gammu a přitom se tak třásla, až jí cvakaly zuby. „Mami, mami, mami...“

„V pořádku.“ Samantha se pokusila pohladit sestru po vlasech, ale prsty se jí zastavily na copech plných krve a kostí.

„Nic není v pořádku.“ Zach si stáhl kuklu. Byl to odporný chlap. Pokožku mu hyzdily jizvy po akné. Kolem úst a očí se mu ze zpětného úderu brokovnice rozprskly rudé kapky. „Sakra! Proč jsi musel použít mé jméno, vole?“

„Já jsem ne-“, koktal ten v teniskách. „Promiň.“

„My nic neřekneme.“ Samantha sklopila oči, jako by mohla předstírat, že nezahlédla jeho tvář. „Vůbec nic nepovíme. Slibuju.“

„Právě jsem vám rozstřílel mámu na cucky, holka. Fakt si myslíš, že odsud vyjdete živý?“

„Ne“, ozval se ten v teniskách. „Proto jsme nepřišli.“

„Já přišel vymazat dluhy, vole.“ Zachovy ocelové oči těkaly po místnosti jako kulomet. „A teď mě napadá, že by Rusty Quinn mohl naopak zaplatit mně.“

„Ne“, zopakoval muž. „Já ti říkal...“

Zach ho umlčel jediným úderem brokovnice do obličeje. „Ty to nechápeš. Musíme zmizet z města, a na to potřebujeme sakra hodně peněz. Každý ví, že Rusty Quinn schovává v baráku prachy.“

„Ten barák shořel.“ Samantha ta slova zaslechla dřív, než si uvědomila, že vycházejí z jejích vlastních úst. „Všechno shořelo.“

„Kurva!“ zařval Zach. „Kurva!“ Popadl muže v teniskách za paži a táhl ho do chodby. Brokovnici ale držel namířenou na ně, prst na spoušti. Pak se ozval zběsilý šepot. Samantha sice slyšela slova, ale její mozek je odmítal zpracovávat.

„Ne!“ Charlotte padla na zem. Natáhla roztřesenou ruku a sevřela matčinu dlaň. „Nebud' mrtvá, mami. Prosím. Miluju tě. Tolik tě miluju.“

Samantha pohlédla na strop. Rudé čáry na omítce připomínaly pavučinu. Slzy jí tekly po tvářích, vsakovaly se do límečku jediného trička, které zachránili před požárem. Nechala žal projít celým tělem, než ho vypustila ven. Gamma je pryč. Jsou v domě samy s vrahem a šerifův chlap nepřijede.

Slib mi, že se o Charlii vždycky postaráš.

„Vstávej, Charlie.“ Samantha zatáhla sestru za paži, ale oči měla odvrácené, protože se nemohla podívat na Gamminu rozervanou hrud', na zlámaná žebra, která trčela ven jako tesáky.

Víš, že žraločí zuby vznikly ze šupin?

Sam zašeptala: „Vstávej, Charlie.“

„Nemůžu. Nemůžu nechat...“

Sam škusbla sestřinou paží a posadila Charlotte zpátky na židli. Přitiskla jí ústa k uchu a zašeptala: „Až to půjde, utíkej.“ Hlas měla tak tichý, že se jí zadrhl v krku. „Neohlížej se. Prostě běž.“

„Co si to tam povídáte?“ Zach přitiskl brokovnici na Samino čelo. Kov byl horký. Na hlavni zůstaly připečené kousky Gammina těla. Smrdělo to jako maso na grilu. „Co jsi jí říkala? Aby zdrhla? Pokusila se utýct?“

Charlotte vyjekla. Ruka jí vyletěla k ústům.

Zach se zeptal: „Co ti povídala, panenke?“

Z cukrového tónu, jímž promluvil na sestru, se Sam zkroutil žaludek.

„No tak, zlato.“ Zachův pohled sjel k Charliině drobnému hrudníčku, štíhlému pasu. „Budeme kamarádi?“

„D-dost,“ vykoktala Sam. Potila se, trásla. I jí nyní hrozilo, že ztratí kontrolu nad močovým měchýřem. Kulatá hlaveň pušky se jí nořila do lebky jako vrtačka.

Přesto ze sebe dostala: „Nech ji na pokoji.“

„Mluvil jsem snad s tebou, ty mrcho?“ Zach jí tlačil brokovnicí do hlavy, takže se musela zaklonit a zvednout bradu. „Mluvil?“

Sam zaťala ruce v pěst. Tohle musí zarazit. Musí bránit Charlotte. „Nech nás na pokoji, Zachariahu Culpeppere.“ Vlastní vzpurnost ji šokovala. Byla hrůzou bez sebe, ale každický gram té hrůzy s sebou nesl šíravou zuřivost. Zavraždil jí matku. Chlípně pošilhává po sestře. Oběma jim řekl, že odsud nevyjdou. Vzpomněla si na kladivo zastrčené za pasem šortek a představila si, jak ho zasekává Zachovi do mozku. „Já přesně vím, kdo jsi, ty zasranej úchyle.“

Při posledním slově sebou cukl. Rysy ve tváři se mu zkroutily vztekem. Sevřel brokovnici v rukou tak pevně, až mu na prstech zbělely klouby, ale když promluvil, hlas měl klidný. „Odloupnu ti víčka, aby ses mohla koukat, jak si tvou sestřičku odpaním kudlou.“

Upřeně se dívali jeden druhému do očí. Ticho, které po výhrůžce následovalo, bylo ohlušující. Sam nedokázala odvrátit zrak. Srdcem jí projel strach jako ostří žiletky. Nikdy v životě se nepotkala s tak naprostým, bezcitným zlem.

Charlie začala natahovat.

„Zachu,“ ozval se ten v teniskách. „No tak, chlape.“ Čekal. Všichni čekali. „Měli jsme dohodu, ne?“

Zach se nehýbal. Nikdo se nehýbal.

„Měli jsme dohodu,“ zopakoval.

„Jasně,“ promluvil do ticha Zach. Dovolil parťákovi, aby mu vzal brokovnici z rukou. „Chlapa dělá chlapem jeho slovo.“

Pomalů se otáčel, ale pak si to rozmyslel. Ruka mu vystřelila jako bič. Popadl Sam za obličej, prsty jí obepjal lebku jako míč a udeřil ji do zad. Židle se zřítila na zem a ona se uhodila hlavou o dřež.

„Tak ty mě máš za úchyla?“ Dlaní ji drtil nos. Jeho prsty se jí zarývaly do očí jako horké jehly. „Ještě něco mi chceš říct?“

Samantha otevřela ústa, ale na to, aby křičela, neměla dost dechu. Nehty jí rozdíraly víčka a bolestí jí hořel celý obličej. Chytila ho za silná zápěstí, poslepu kopala, pokusila se

ho poškrábat, uhodit, zbavit se bolesti. Po tvářích jí stékala krev. Zachovy prsty se zachvěly a zatlačily. Sam měla pocit, že se jí oční bulvy noří do mozku. Zkroutil prsty a snažil se jí odtrhnout víčka. Cítila jeho nehty na bulvách.

„Přestaňte!“ vřeštěla Charlie. „Přestaňte!“

Tlak ustal tak rychle, jak začal.

„Sammy!“ Charlie zděšeně, přerývaně oddechovala. Dotkla se Samina obličeje. „Sam? Podívej se na mě? Vidiš mě? Podívej se na mě, prosím!“

Sam se opatrně pokusila otevřít víčka. Měla je potrháná, skoro na cucky. Připadalo jí, že se dívá přes pruh staré krajky.

„Co to kurva je?“ prohlásil Zach.

Kladívko. Vypadlo jí z kraťasů.

Zach ho zvedl z podlahy. Prohlížel si dřevěnou rukojeť a pak upřel na Charlii významný pohled. „Co by se s tím asi tak dalo dělat?“

„Tak dost!“ Muž v modrých teniskách popadl kladivo a zahodil ho do chodby. Všichni slyšeli, jak kovová hlavice skáče po dřevěné podlaze.

„Jen se trošku bavím, brácho,“ řekl Zach.

„Obě dvě vstaňte,“ vyzval je muž v teniskách. „Skončíme to.“

Charlie zůstala na podlaze. Sam se mrkáním zbavovala krve. Viděla jen taktak, aby se mohla pohnout. Stropní světlo ji pálilo v očích jako vařící olej.

„Pomoz jí vstát,“ vyzval vyšší muž Zacha. „Slíbilš to, chlape. Nedělej to horší, než to musí být.“

Zach popadl Sam za paži a trhl, až jí málem vykloubil rameno. Vystrachala se na nohy a opřela o stůl. Zach ji strkal ke dveřím. Narazila do židle. Charlie ji vzala za ruku.

Muž v teniskách otevřel dveře. „Jděte.“

Neměly na vybranou, musely poslechnout. Charlie vykročila první a posunula se ke straně, aby pomohla Sam ze

schodů. Z dosahu jasného kuchyňského světla bodání v očích ustalo. Ale ve tmě neviděla o nic líp, stíny se jí míhaly v zorném poli a zase z něho vyskakovaly.

V tuhle chvíli měly trénovat na dráze. Prosily Gammu, aby jim dovolila poprvé v životě vynechat, a teď je matka mrtvá a ony mají za patami chlapa s brokovnicí, který si sem přišel srovnat účty.

„Vidíš?“ zeptala se Charlie. „Sam, vidíš?“

„Ano,“ zalhala Sam. Před očima jí běhaly mžitky jako od diskotékové koule, jen místo záblesků světla viděla odstíny šedé a černé.

„Tudy,“ zavelel ten vyšší. Nevedl je ke starému pickupu na cestě, ale do polí za statkem. Zelí. Čirok. Melouny. Bývalý majitel farmy to tam pěstoval. Sešit se zápisky o výsadbě našli v jinak prázdném kumbálu v patře. Tři sta akrů pronajímal sousední farmě, tisíc akrů sám osil začátkem jara.

Sam cítila pod bosýma nohama čerstvě zrytou půdu. Opřela se o Charlii, která jí pevně tiskla dlaň. Sam druhou rukou slepě tápala, jako by se bála, že ve volném prostoru do něčeho narazí. Každý krok, jímž se vzdalovala od domu a světla, zahaloval její vidění další vrstvou temnoty. Z Charlie byla jen šedá hrouda. Muž v teniskách připomínal vysokou tenkou uhlovou tužku. Zach Culpepper se rýsoval jako hrozivý černý čtverec nenávisti.

„Kam jdeme?“ zeptala se Charlie.

Sam cítila v zádech hlaveň brokovnice.

„Nezastavuj se,“ nařídil Zach.

„Já tomu nerozumím,“ ozvala se Charlie. „Proč to děláte?“

Otázku pokládala muži v modrých teniskách. Stejně jako Sam i ona pochopila, že mladší muž je sice slabší, ale má tu hlavní slovo.

„Co jsme vám udělaly, pane?“ pokračovala Charlie. „Jsme ještě děti. Tohle si nezasloužíme.“

„Zmlkni,“ varoval ji Zach. „Obě, kurva, zavřete huby.“

Sam stiskla Charliinu ruku ještě pevněji. Teď už neviděla skoro vůbec. Oslepne navždycky, jenže to navždycky už nepotrvá dlouho. Aspoň ne pro Sam. Povolila stisk. Mlčky sestru nabádala, aby se rozhlédla okolo a čekala na příležitost k útěku.

Když se sem před dvěma dny nastěhovali, Gamma vytáhla topografickou mapu okolí. Pokoušela se je nadchnout pro venkovský život, ukazovala jim místa, která by mohly objevovat. Sam teď v duchu hledala únikovou cestu. Sousedovo pole se táhlo až k obzoru. Byla to volná, přehledná pláň, na níž by Charlie nejspíš schytala spršku broků rovnou do zad. Zprava pozemek ohraničovaly stromy, hustý les, který byl podle Gammy nejspíš plný klíšťat. Na druhé straně lesa tekł potok a vléval se do tunelu pod meteorologickou věží u asfaltové, ale málo používané silničky. Půl kilometru na sever stála opuštěná stodola. Další farma byla dva kilometry na východ. Bažinatá zátoka pro rybáře. Tam budou žáby. A motýli. S trochou trpělivosti třeba uvidí na poli srnku. Od silnice se držte dál. Zlatá brána otevřena... kdo do ní vejde...

Prosím, uteč, prosila Sam mlčky Charlii. *Prosím, neohlížej se, jestli běžím za tebou.*

„Co to je?“ vyštěkl Zach.

Všichni se otočili.

„To je auto,“ řekla Charlie, ale Sam zaznamenala jen záři předních světlometů, které se pomalu sunuly po dlouhé příjezdové cestě k domu.

Šerifův muž? Někdo veze otce domů?

„Do prdele, za dvě vteřiny budou u mojí káry.“ Zach je hnál k lesu, popoháněl je brokovnicí jako dobytek, aby přidaly do kroku. „Vy dvě půjdete dál, jinak vás zastřelím rovnou tady.“

Rovnou tady.

Charlie při těch slovech ztuhla. Znovu se jí rozjektaly zuby. Konečně jí to došlo. Pochopila, že jdou na smrt.

„Existuje ještě jedno řešení,“ prohlásila Sam.

Mluvila k muži v teniskách, ale ten, kdo si pohrdavě odfrkl, byl Zach.

„Udělám, co chcete,“ pokračovala Sam. Slyšela, jak jí ta slova vkládá do úst samotná Gamma. „Cokoli.“

„Kurva,“ ucedil Zach. „To tě nenapadlo, že já si stejně vezmu, co chci, ty krávo?“

Sam to zkusila znovu. „Neřekneme jim, že jste to byli vy. Řekneme, že jste měli celou dobu kukly a...“

„Moje kára stojí na cestě a tvoje máma leží v baráku mrtvá.“ Zach si znovu odfrkl. „Vy Quinnové si všichni myslíte, že jste kurevsky chytrý, že se dokážete ze všeho vykecat.“

„Poslouchejte mě,“ žadonila Sam. „Stejně musíte odjet z města. Nemá smysl, abyste zabíjeli i nás.“ Otočila hlavu k vyššímu muži. „Prosím, uvažujte o tom. Stačí, když nás svážete. Nechte nás někde, kde nás nenajdou. Stejně budete muset z města pryč. Přece nechcete mít na rukou další krev.“

Sam čekala na odpověď. Všichni čekali.

Chlap v teniskách si odkašlal, než nakonec řekl: „Je mi to líto.“

Zachův smích zněl vítězoslavně.

Sam to nemohla vzdát. „Nechte sestru jít.“ Musela na chvíli ztichnout, aby spolkla sliny. „Je jí třináct. Je malá.“

„Mně jako malá nepřipadá,“ culil se Zach. „Má pěkný kozičky.“

„Zmlkni,“ varoval ho ten vyšší. „Myslím to vážně.“

Zach zamlaskal a vcucel rty.

„Nikomu nic neřekne,“ pokračovala Sam. Musela to zkusit. „Řekne, že to byli cizí lidi. Že jo, Charlie?“

„Černoši?“ zeptal se Zach. „Jako ten, kterýho váš tatík vysekal z vraždy?“

„Stejně jako vysekal vás, když jste ukazoval ptáka malejm holkám,“ vyhrkla Charlie.

„Charlie,“ prosila ji Sam, „buď zticha.“

„Jen ať mluví,“ opáčil Zach. „Líbí se mi, když jsou holky trochu vzpurný.“

Charlie ztichla. Mlčky pokračovali k lesu.

Sam šla těsně vedle ní a usilovně hledala důvod, jímž by přesvědčila střelce, že tohle nemusejí dělat. Jenomže Zach Culpepper měl pravdu. Jeho vůz vzadu u domu všechno mění.

„Ne,“ šeptala si Charlie sama pro sebe. Tohle dělala pořád, nahlas pronášela argumenty, které se jí honily hlavou.

Prosím, utíkej, žadonila mlčky Sam. *Klidně i beze mě.*

„Hejbej se.“ Zach štouchl Sam brokovnicí do zad, aby přidala do kroku.

Do chodidel se jí zabodávalo borové jehličí. Mířili hlouběji do lesa. Ochladilo se. Sam zavřela oči, protože nemělo smysl, aby se dál snažila něco vidět. Nechala Charlii, aby ji vedla mezi stromy. Listí šustilo. Překračovali spadlé kmeny, brodili se úzkou strouhou, nejspíš odtokem z farmy do potoka.

Běž, běž, běž, Sam v duchu naléhala na Charlii. *Prosím, běž.*

„Sam...“ Charlie se zastavila. Stiskla ji v pase. „Je tam lopata. Lopata.“

Sam nechápala. Dotkla se prstem víček, která se jí slepila zaschlou krví. Jemně je roztáhla a otevřela oči.

Měkké měsíční světlo vrhalo modrou záři na mýtinu. Nebyla tam jenom lopata. Díra v zemi a vedle hromada čerstvě vykopané hlíny.

Jedna díra.

Jeden hrob.

Vnímala jen rozšklebenou zem, černou prázdnotu. Najednou jí všechno došlo. Tohle nebylo vloupání, ani pokus, jak se násilím vyvléknout z placení účtů za právníka.

Všichni věděli, že požár domu uvrhl Quinnovy do velké finanční nouze. Do tahanic s pojišťovnou. Vypovězení z motelu. Do nákupů ve výprodejích. Zachariah Culpepper očividně předpokládal, že Rusty začne nutit neplatící klienty, aby vyrovnali dluhy. A nebyl daleko od pravdy. Zrovna tuhle v noci Gamma na Rustyho ječela kvůli dvaceti tisícům dolarů, které mu Culpepper dluží a díky nimž by rodina byla opět solventní.

Což znamenalo, že tohle celé je o penězích.

A co bylo ještě horší, o hlouposti.

Sam cítila ozvuky předchozího vzteku. Kousla se do rtu, až se jí do úst nahrnula krev. Zachariah Culpepper byl kriminálník celý život. A mělo to svůj důvod. Stejně jako všechny jeho zločiny byl i tenhle plán ubohý a špatně provedený. Všechny jeho kiksy je dovedly až sem. Vykopali hrob pro Rustyho, jenomže ten měl zpoždění, protože nikdy nechočil včas, a jelikož právě dnes Charlie a Sam směly vynechat trénink, měly to odskákat za něj.

„Tak jo, chlape. Přišel čas, abys odvedl svůj díl práce.“ Zach si opřel pažbu brokovnice o bok. Z kapsy vytáhl vystřelovací nůž a máchnutím ruky ho rozevřel. „Pušky by byly moc hlasitý. Vem si tohle. Pěkně přímo pod krkem, jako bys podřezával prase.“

Muž v teniskách si nůž nevzal.

Zach pokračoval: „No tak, přece jsme se dohodli. Ty zmákleš tuhle. Já se postarám o tu maličkou.“

Parták se nehýbal. „Má pravdu. Nemusíme to dělat. Vždyť ani nebylo v plánu ublížit tý ženské. Vůbec tady neměly být.“

„Co to zas meleš?“

Sam popadla Charlii za ruku. Nikdo si jich nevšímal. Mohla utéct.

„Co se stalo, stalo se,“ pronesl ten v teniskách. „Nemusíme to ještě zhoršovat tím, že zabijem další dva lidi. Nevinný lidi.“

„Ježíšikriste.“ Zach zavřel nůž a strčil si ho zpátky do kapsy. „Tohle už jsme probírali v kuchyni, vole. A nemáme na vybranou.“

„Můžeme se vzdát.“

Zach sevřel brokovnici. „Hovno.“

„Já se vzdám. Vezmu to všechno na sebe.“

Sam strčila do Charlie, aby jí připomněla, že je na čase se pohnout. Ale Charlie se nepohnula. Držela se jí pevně.

„Ani hovno.“ Zach udeřil parťáka do hrudníku. „Myslíš, že pudu do lochu za vraždu jen proto, že se v tobě probudilo svědomí, kurva?“

Sam pustila sestřinu ruku. Zašeptala: „Charlie, uteč.“

„Nic neřeknu,“ dušoval se ten vyšší. „Řeknu, že jsem to byl já.“

„V mém zatraceném autě?“

Charlie sáhla po Samině ruce. Ta ji však odtáhla a zašeptala: „Běž.“

„Kurva práce.“ Zach zvedl brokovnici a zamířil parťákovi na hrud'. „Teď se stane tohle, synku. Ty si vezmeš můj nůž a podřízneš tý holce krk, jinak ti vyvrtám do prsou díru velikosti Texasu.“ Dupl si. „Hned.“

Muž v teniskách vytasil revolver a namířil Zachovi na hlavu. „Vzdáme se.“

„Dej tu zasranou bouchačku pryč od mého ksichtu, ty podělanej sráči.“

Sam šťouchla do Charlie. Musí se pohnout. Musí se odsud dostat. Jiná šance nebude. „Běž,“ prosila sestru.

„Zabiju tě dřív, než je odděláš,“ varoval ho ten vyšší.

„Nemáš koule, abys stiskl spoušť.“

„Udělám to.“

Charlie se ani nepohnula. Znovu se jí rozdrkotaly zuby.

„Utíkej,“ žadonila Sam. „Musíš utéct.“

„Ty jeden zazobanej sráči.“ Zach si odplivl na zem. Chystal se otřít ústa, ale jen aby odvedl pozornost. Natáhl se po

revolveru. Parták jeho pohyb předvídal. Hřbetem ruky praštil do brokovnice. Zach ztratil rovnováhu. Neudržel se na nohou. Upadl naznak, ruce se mu rozletěly.

„Utíkej!“ Sam odstrkovala sestru od sebe. „*Charlie, běž!*“

Charlie se změnila v pohybuující se skvrnu. Sam se ji jala následovat, zvedla nohu, pokrčila paži...

Další výbuch.

Záblesk světla z revolveru.

Vzduch se náhle rozvibroval.

Sam sebou cukla. Křuplo jí v krku. Její tělo se vmžiku celé zkroutilo. Roztočila se jako káča a padala do temnoty jako Alenka do králičí díry.

Viš, jak jsi hezká?

Samina noha se dotkla země. Cítila, jak kolena absorbují náraz.

Podívala se dolů.

Prsty měla roztažené na vodou promáčené dřevěné podlaze.

Zvedla hlavu a spatřila svůj obraz, jak na ni zírá ze zrcadla.

Nevysvětlitelně se ocitla zpátky v domě a stála u umývadla v koupelně. Matka v zrcadle vypadala mladší, jemnější. Obočí měla povytažené, jako kdyby právě zaslechla cosi hodně pochybného. Tahle žena kdysi cizímu člověku v obchodě s potravinami vysvětlovala rozdíl mezi štěpením a syntézou. Vymýšlela složité bojovky, které jim zabraly celé Velikonoce.

Kde jsou indicie?

„Řekni mi,“ ptala se Sam matčina obrazu, „řekni mi, co chceš, abych udělala.“

Gamma otevřela ústa, ale nepromluvila. Obličej jí začal stárnout. Sam zatoužila po matce... po matce, kterou nikdy neuvidí zestárnout. Od Gamminých úst se táhly slabé vrásky. Vějířky kolem očí. Prohlubovaly se. Tmavé vlasy jí prokvetly šedými proužky. Brada jí rostla.

Začala se jí odlupovat pokožka.

Bílé zuby vykukovaly otevřenou dírou ve tváři. Vlasy se změnilly v mastné bílé provazy. Oči vysychaly. Nestárla.

Rozkládala se.

Sam se pokusila dostat pryč. Zaplavil ji pach smrti. Vlhká zem, vylíhlé larvy zavrtávající se jí pod kůži. Gamminy ruce se jí sevřely kolem obličeje. Donutila Sam, aby se otočila. Z prstů zbyly jen holé kosti. Černé zuby se zašpičatily do ostří nože, když Gamma otevřela ústa a zaječela: „*Říkala jsem ti, abys vypadla!*“

Sam zalapala po dechu a probrala se.

Pootevřenýma očima vnímala neproniknutelnou černotu.

Ústa měla plné hlíny. Vlhké zeminy. Ruce před obličejem. Horký dech narážel do dlaní. Nějaký zvuk...

Šššš. Ššš. Ššš.

Metoucí koště

Rozhoupaná sekera.

Lopata házející hlínu do hrobu.

Samina hrobu.

Pohřbívací ji zaživa. Hlína byla těžká jako kovový plát.

„Je mi to líto.“ Ta slova pronášel muž v modrých teniskách. „Prosím, bože, prosím, odpusť mi.“

Hlína se vršila a jako svěrák vytlačovala dech z těla.

Víš, že Giles Corey byl jediným obviněným v salemském čarodějnickém procesu, kterého zaživa rozmačkali na kaši?

Sam se do očí vedraly slzy a stékaly jí po tvářích. Výkřik zůstal uvězněný v hrdle. Nesmí panikařit. Nesmí začít rvát, ani kolem sebe mlátit, protože tím si nepomůže. Znovu by ji střelili. Když bude škemrat o život, o to rychleji jí ho vezmou.

„*Nebud' hloupá,*“ řekla Gamma. „*Já myslela, že tuhle pubertální fázi máš už za sebou.*“

Sam se trhaně nadechla.

A udiveně si uvědomila, že jí vzduch vstupuje do plic.

Může dýchat!

Dlaně měla přiložené k obličejí, takže si v hlíně vytvořila vzduchovou kapsu. Sam utěsnila prostor mezi rukama. Vědomě zpomalila dech, aby šetřila drahocenným vzduchem, který jí zbýval.

Charlie jí to poradila. Před lety. Sam si představila sestru ve skautské uniformě. Paže i nohy tenké jako hůlčičky. Zmačkaná žlutá sukně a hnědá vesta se všemi odznaky, které si vysloužila. U stolu při snídani jí předčítala z příručky *Dobrodružství*.

„Když se ocitnete v lavině, nekřičte a neotvírejte ústa,“ deklamovala tehdy Charlie. „Dejte si ruce před obličej, a až se zastavíte, pokuste se vytvořit vzduchový prostor.“

Sam vystrčila jazyk, aby zjistila, jak daleko má ruce. Odhadovala to na půl centimetru. Natáhla prsty, aby vzduchovou kapsu rozšířila. Nebylo kam. Hlínu kolem ní pevně udusali, skoro jako beton.

Snažila se určit polohu těla. Neležela na zádech. Levé rameno měla přimáčknuté k zemi, ale nespočívala ani na boku. Kyčle mimo osu ramen. Vzadu pod křatasy cítila chlad. Právě koleno měla skrčené, levou nohu nataženou.

Trup zkroucený.

Pozice, v níž se před během protahovala. Tělo samo zaujalo známou polohu.

Sam se pokusila posunout. Nohama pohnout nedokázala. Vyzkoušela prsty. Lýtkové svaly. Podkolenní šlachy.

Nic.

Sam zavřela oči. Je ochrnutá. Už nikdy nebude chodit, běhat, pohybovat se bez pomoci. Panika se jí navalila do hrudníku jako hejno komárů. Běhání je všechno, co má. Běhání je tím, čím je. Jaký má smysl usilovat o přežití, když se už nikdy nepostaví na nohy?

Přitiskla obličej k dlaním, aby nemohla křičet.

Charlie ještě běhat může. Sam přece viděla, jak sestra vyrazila do lesa. To bylo to poslední, co spatřila, než revolver práskl. Sam si v duchu vybavovala Charlii, jak sprintuje, neskutečně rychle zabírá dlouhýma nohama a žene se dopředu, pryč, neváhá ani na vteřinu, nezastavuje se, aby se ohlédla.

Na mě nemysli, prosila Sam. Stejnou větu sestře opakovala už milionkrát. *Soustřed' se jen na sebe a běž pořád dál.*

Zvládla to Charlie? Našla pomoc? Anebo se ohlédla přes rameno, zda ji Sam následuje, a přímo před obličejem uviděla ústí brokovnice Zachariaha Culpeppera?

Anebo ještě hůř.

Sam tu myšlenku zahнала. Viděla Charlii, jak běží ke svobodě, shání pomoc, přivádí policii k hrobu, protože po matce zdělila orientační smysl a nikdy se neztratí. Bude si pamatovat, kde pohřbili její sestru.

Sam počítala úderý srdce, dokud se nezklidnilo do méně zběsilého tempa.

A pak ucítila šimrání v krku.

Všude měla hlínu – v uších, nose, ústech, plicích. Nedománila zastavit kašel, který se jí dral z úst. Rty se jí rozevřely. Reflexní zalapání po dechu natáhlo do nosu další hlínu. Rozkašlala se. Podruhé. Třetí záchvat byl tak silný, až se jí žaludek sevřel v křečích a tělo se pokoušelo schoulit do klubíčka.

Sam bodlo u srdce.

Nohy sebou cukly.

Panika a strach přerušily životní spojení mezi mozkem a svalstvem. Není ochrnutá, je vyděšená k smrti. Starodávný mechanismus „bojuj, nebo uteč“ čekal, až hlava pochopí, co se děje. Do spodní poloviny těla se jí vracel cit a Sam zaplavila euforie. Jako kdyby vstupovala do bazénu. Nejprve se jí prsty u nohou zabořily do udusané hlíny. Pak dokázala protáhnout chodidla. Vzápětí zaznamenala nepatrný pohyb kotníků.

Jestli dokáže hýbat chodidly, čím ještě?

Sam propjala lýtka, aby je rozežrála. Stehenní svaly jí rozpálil oheň. Kolena ztuhla. Soustředila se na nohy a opakovala si, že se hýbou, až nakonec tělo vyslalo signál do mozku: ano, dokáže pohnout nohama.

Není ochrnutá. Má naději.

Gamma vždycky tvrdila, že Sam se naučila běhat dřív než chodit. Nohy jsou nejsilnější část jejího těla.

Prokope se ven.

Sam napjala svaly a nepatrnými pohyby vpřed a vzad se pokoušela probourat těžkou vrstvou hlíny. Dech v dlaních byl horký. Hustý mrak odehnal paniku z mozku. Nespotřebovává moc vzduchu? Záleží na tom? Pořád ztrácela pojem o tom, co dělá. Spodní část těla se jí pohybovala sem a tam a ona se občas přistihla při myšlence, že leží na palubě maličkého člunu, který se kolébá na oceánu, jenomže pak se vzpamatovala a uvědomila si, že je uvězněná pod zemí a usilovně se snažila o rychlé, prudké pohyby. Vzápětí se opět pohupovala ve člunu.

Zkusila počítat: jednadvacet, dvaadvacet, třiadvacet...

Ucítila křeč v nohou. V žaludku. Všude. Znehybněla, i kdyby jen na pár vteřin. Odpočinek byl skoro stejně bolestivý jako námaha. Kyselina mléčná se vyplavovala z unavených svalů, takže se jí sevřel žaludek. Obratle se zkroutily jako přetížené šrouby, které bodaly do nervů a vysílaly elektrické zášlehy bolesti do krku a nohou. Každý dech se zachytil v dlaních jako uvězněné ptáče.

„Existuje padesátiprocentní šance na přežití,“ předčítala Charlie z knížky *Dobrodružství*. „Ale oběť musí najít do jedné hodiny.“

Sam netušila, jak dlouho je v hrobě. Ztratila cihlový dům, dívala se, jak matka umírá, ale to bylo v jiném životě.

Stáhla břišní svaly a pokusila se o klik na boku. Paže se napjaly. Krk ztuhl. Hlína ji tlačila zpět a zabořila jí rameno do vlhké půdy.

Potřebuje víc prostoru.

Sam se pokusila zavrtět boky. Nejprve si udělala dva centimetry místa, pak pět a najednou mohla pohnout pasem, rameny, krkem, hlavou.

Opravdu má teď víc místa mezi ústy a rukama?

Sam znovu vystrčila jazyk. Cítila, jak se jeho špička noří do mezery mezi dlaněmi. To už je aspoň centimetr.

Pokrok.

Zapojila paže a zvedala je nahoru a dolů. Tentokrát začala s centimetry a skončila u milimetrů odsunuté hlíny. Musí si držet dlaně před obličejem, aby mohla dýchat. Jenomže pak si uvědomila, že musí rukama hrabat.

Hodina. Přesně tolik jí dávala Charlie. Sam už asi pomalu docházel čas. Dlaně měla horké, mokré od srážejícího se vzduchu. Mozek otupělý závratí.

Sam se naposledy zhluboka nadechla.

Odtlačila ruce od obličeje. Zkroutila je v zápěstích a čekala, že si je každou chvíli zlomí. Sevřela rty, zaskřípala zuby a zabořila prsty do hlíny ve zběsilé snaze ji uvolnit.

A zem znovu zatlačila zpět.

Ramena jí hořela bolestí. Trapézy. Rombické svaly. Lopatky. Do bicepsů ji bodala horká železa. Měla pocit, jako by jí prsty měly každou chvíli popraskat. Nehty se lámaly. Kůže na kloubech odlupovala. Plíce vypovídaly službu. Nedokázala dál zadržovat dech. Nedokázala dál bojovat. Byla unavená. Sama. Matka je mrtvá. Sestra pryč. Sam začala ječet, nejprve v duchu, pak ústy. Tolik se zlobila – měla vztek na matku, že hmátla po brokovnici, byla rozlícená na otce, že na ně přivolal tohle peklo, našťvaná na Charlii, že není silnější. Byla bez sebe zlostí, že do prdele umře v tomhle zatraceném hrobě.

Mělkém hrobě.

Chladný vzduch ji zastudil na prstech.

Prorazila ven. Od smrti ji dělilo necelých půl metru hlíny.

Nebyl čas na radost. V plicích neměla žádný vzduch, jestli nebude dál hrabat, nemá naději.

Odhazovala smetí. Listy. Borové šišky. Její vrah se pokusil zakrýt čerstvě zaházenou jámu, ale nepočítal s tím, že by si dívka v ní vykutala cestu ven. Popadla hlínu do hrsti a pokračovala, dokud nebyla schopná naposledy stáhnout břišní svaly a protlačit se ven.

Sam se zalykala přívalem čerstvého vzduchu. Plivala hlínu a krev. Vlasy měla zacuchané. Dotkla se vlasů u spánku. Malíček jí zajel do dírky. Uvnitř ucítila hladkou kost. Tudy vnikla kulka dovnitř. Střelili ji do hlavy.

Střelili ji do hlavy.

Sam odtáhla ruku. Netroufala si otřít oči. Zamžourala do dálky. Místo lesa viděla jen skvrnu. Spatřila dva tlusté světlené body, které poletovaly jako líní čmeláci.

Slyšela zurčení vody, ozvěnu, jako v tunelu, který se vinul pod meteorologickou věží a ústil na asfaltku.

Kolem proplul další pár světél.

Žádní čmeláci.

Reflektory auta.

O 28 LET POZDĚJI

Charlie Quinnová kráčela potemnělými chodbami budovy druhého stupně pikevillské školy s hlodavým pocitem úzkosti. Tohle nebyla ranní ulička hanby. Tohle byla ulička hluboké lítosti. Trefné, protože když měla poprvé sex s klukem, se kterým sex mít neměla, odehrálo se to přímo v téhle budově. V tělocvičně, aby byla přesná. Otec měl tehdy pravdu, když jí vysvětloval, jak jsou pozdní příchody domů nebezpečné.

Stiskla v ruce mobilní telefon a zabočila za roh. Špatný kluk. Špatný muž. Špatný telefon. Špatný směr, protože nevěděla, kam sakra jde. Charlie se obrátila a vykročila zpátky. Všechno v tomhle blbém baráku vypadalo stejně, ale nic nebylo tam, kde to podle vzpomínek být mělo.

Zahnula doleva a ocitla se před kanceláří. Prázdné židle tu čekaly na neposlušné studenty, které si pozval ředitel. Plastové sedačky jí připomínaly sedátka, na nichž sama trávila hodně času, když na tuhle školu chodila. Odmlouvání. Drzost. Hádky s učiteli, spolužáky, neživými předměty. Její dospělé já by té protivné pubertačce s chutí nafackovalo.

Přiložila ruku ke sklu a nakoukla do tmavé ředitelny. Konečně něco, co vypadá tak, jak to vypadat má. Vysoký pult, u kterého vždycky držela stráž sekretářka, paní Jenkinsová. Schlíplé vlaječky visící ze stropu flekatého od zatékající vody. Studentské výkresy přilepené páskou na stěnách. Vzadu svítilo osamělé světlo. Charlie se nemohla zeptat ředitele Pinkmana, kudy má jít na smluvené rande. Tedy, tohle snad ani

nebylo tajné rande. Spíš výzva: „Čau, kotě, když jsem tě včera v autě ojel za Shady Ray, odnesla sis špatnej iPhone.“

Nemělo smysl, aby Charlie zpytovala svědomí, co si včera vlastně myslela, protože do baru jako Shady Ray se přemýšlet nechodí.

Telefon jí zazvonil v ruce. Charlie se zadívala na neznámou tapetu displeje s německým ovčákem, který držel v tlamě gumového King Konga. U čísla volajícího se objevilo ŠKOLA.

Přijala hovor. „Ano?“

„Kde jsi?“ Jeho hlas zněl napjatě a ona pomyslela na všechna skrytá nebezpečí vyplývající ze sexu s cizím chlapem, kterého potkala v baru: nevyléčitelné pohlavní choroby, žárlivá manželka, vražedná matinka.

„Jsem před Pinkovou kanceláří,“ odpověděla.

„Otoč se a pak druhou doprava.“

„Jo.“ Charlie ukončila hovor. Pocítila nutkání dumat o tónu jeho hlasu, ale pak si řekla, že to nemá cenu, protože ho už stejně nikdy neuvidí.

Vrátila se cestou, kterou přišla. Podrážky tenisek jí v potměné chodbě vrzaly na navoskované podlaze. Vzadu něco klaplo. V kanceláři se rozsvítilo. Shrbená stará žena, která podezřele připomínala ducha paní Jenkinsové, se belhala za pultík. Kdesi v dálce se otevřely a zavřely těžké kovové dveře. Detektory kovů jí zabzučely v uších. Kdosi zachrastil svazkem klíčů.

Vzduch jako by se s každým novým zvukem smršťoval. Škola se chystala na ranní nájezd. Charlie pohlédla na velké hodiny na stěně. Pakliže nezměnili rozvrh, za chvíli se ozve první zvonění a děti, které rodiče přivezli brzy a zatím odložili do bufetu, zaplaví budovu.

Charlie k nim kdysi taky patřila. Roky se jí při myšlenkách na otce před očima zjevoval jeho obraz při odjezdu ze školního parkoviště – dlouhá ruka vystrčená z okénka, mezi prsty zapálená cigareta.

Zastavila se.

Konečně její pozornost upoutala čísla na učebnách a Charlie se zorientovala. Dotkla se rukou zavřených dřevěných dveří. Učebna tři, její bezpečné útočiště. Slečna Beaversová už dávno odešla do penze, ale ozvěna stařeckého hlasu Charlii pořád zněla v uších: „Na kobylku se ti dostanou, jen když jim ukážeš své slabiny.“

Přesný význam toho rčení Charlie tehdy stejně nerozluštila. S jistou nadsázkou se dalo použít na rozvětvený klan Culpepperových, který Charlii nemilosrdně šikanoval od chvíle, kdy se konečně vrátila do školy.

Anebo se mu dalo rozumět i tak, že jako trenérka dívčího basketbalového družstva se jménem Etta Beaversová¹, učitelka prostě věděla, jaké to je, když si z vás někdo utahuje.

Jak si ale poradit s nastalou situací teď, Charlii nikdo neporadil. Úlet na jednu noc měla naposledy na vysoké. Pokud by měla specifikovat polohu, tak šlo spíš o sezení na jednu noc. Charlie podobné věci obvykle nedělala. Nechodila do barů. Nepila přes míru. Nedopouštěla se obrovských chyb, kterých by musela litovat. Až doposud.

Její život se začal bortit loni v srpnu. Téměř každou hodinu, kdy nespala, hromadila botu na botu. A letošní květen na tom nebude o moc líp. Průšvihy se na ni začínaly lepit dokonce ještě předtím, než vylezla z postele. Dnes ráno zůstala po probuzení ležet na zádech, zírala do stropu a přesvědčovala samu sebe, že to, co se včera večer stalo, se vlastně vůbec nestalo, když se jí v kabelce rozeřvalo neznámé vyzvánění.

Přijala hovor, protože možnost, že telefon zabalí do alobalu, hodí do kontejneru za kanceláří a zálohovaná data si nahraje do nového, který si koupí, ji napadla teprve poté, co řekla: „Prosím“.

¹ Etta = (ang. hovor.) smyslná, vzrušující dívka; Beaver = (angl. vulg.) kunda (pozn. red.).

Následující stručný rozhovor připomínal konverzaci dvou naprosto cizích lidí: *Ahoj, určitě jsem se ptal, jak se jmenuješ, ale teď si nemůžu vzpomenout. Máš můj telefon.*

Charlie mu navrhl, že se sejdou u něj v práci, protože nechtěla, aby věděl, kde bydlí. Ani kde pracuje. A jakým jezdí autem. Vzhledem k tomu, že vlastnil pick-up a nesporně výstavní tělo, předpokládala, že se živí jako automechanik nebo farmář. Když prohlásil, že pracuje jako učitel, okamžitě se jí před očima zjevil herec Robin Williams jako charismatický kantor z filmu *Společnost mrtvých básníků*. Pak dodal, že učí na druhém stupni, a ona dospěla k neopodstatněnému závěru, že je pedofil.

„Tady.“ Stál před otevřenými dveřmi na druhém konci chodby.

Jako na zavolanou se rozsvítily zářivky na stropě a zalily Charlii tím nejméně lichotivým světlem. Okamžitě zalitovala, že ze skříně vytáhla ošuntělé džínsy a vybledlé triko s dlouhým rukávem a logem basketbalového týmu Duke Blue Devils.

„Proboha živýho,“ zamumlala Charlie. Na druhém konci chodby se podobné problémy nevyskytovaly.

Pan Nepamatuju-si-tvoje-jméno byl ještě přitažlivější, než si ho vybavovala. Klasická uniforma učitele sestávající z košile a khaki kalhot nedokázala skrýt svaly na místech, kde je u čtyřicátníků obvykle nahrazovalo pivní břicho. Neoholené vousy byly delší než klasické strniště. Šediny na spáncích mu dodávaly zralý nádech tajemnosti. Na bradě měl jeden z těch dolíčků, jimž se prostě nedá odolat.

Nepatřil k mužům, s jakými Charlie chodila. Naopak, tomuhle typu se svědomitě vyhýbala. Připadal jí příliš pevný, příliš silný, příliš nepoznatelný. Bylo to jako hrát si s nabitou pistolí.

„To jsem já.“ Ukázal na tabulku před učebnou. Na bílém balicím papíru se daly rozeznat malé otisky rukou. Fialovými vystříhanými písmeny tu stálo: **PAN HUCKLEBERRY.**

„Huckleberry?“ zeptala se Charlie.

„Vlastně Huckabee.“ Natáhl k ní ruku. „Huck.“

Charlie ji stiskla a teprve pak si uvědomila, že Huck chce svůj iPhone. „Pardon.“ Podala mu telefon.

Povytáhl jeden koutek do úsměvu, jímž patrně posílal mnoho děvčat zpátky do puberty. „Tvůj mám tady.“

Charlie za ním vešla do třídy. Stěny byly vyzdobené mapami, což dávalo smysl, protože patrně učil dějepis. Alespoň pokud se dalo věřit nápisu, který hlásal **PAN HUCKLEBERRY MILUJE SVĚTOVÉ DĚJINY.**

„Ve včerejší noci mám sice mezery, ale neříkal jsi, že jsi mariňák?“

„Už nejsem, ale zní to víc sexy než obyčejný kantor.“ Sebekriticky se zasmál. „Přihlásil jsem se k nim v sedmnácti a před šesti lety zas odešel.“ Opřel se o stůl. „Hledal jsem způsob, jak dál sloužit, a tak jsem si jako veterán dodělal vejšku a jsem tady.“

„Vsadím se, že na Valentýna dostáváš spoustu slzami nasáklých přáníček.“ Charlie by z dějepisu propadala, kdyby její učitel vypadal jako pan Huckleberry.

„Máš děti?“ zeptal se.

„O žádných nevím.“ Charlie mu otázku neoplatila. Předpokládala, že chlap s dětmi by jako spořič na displeji mobilu nepoužil fotku psa. „Jsi ženatý?“

Zavrtěl hlavou. „To mi nevyhovovalo.“

„Mně jo.“ Vzápětí vysvětlila: „Před devíti měsíci proběhla úřední odluka.“

„Podváděla jsi ho?“

„Chápu, proč se ptáš, ale ne, nepodváděla.“ Charlie přejela prstem po knihách na polici u katedry. Homér. Euripidés. Voltaire. Brontëová. „Na první pohled nevypadáš na *Větrnou hůrku*.“

Zakřenil se. „V autě jsme toho moc nenamluvili.“

Charlie chtěla úsměv opřevzat, ale lítost jí stáhla koutky úst dolů. Svým způsobem jí to lehkomyšlné, flirtující škádlení připadalo mnohem nepatřičnější než samotný fyzický akt sexu. Takhle se škádlila s manželem. Pošetilé otázky pokládala manželovi.

A včera v noci svého manžela podvedla – poprvé od svatby.

Huck patrně vycítil změnu nálady. „Sice mi do toho nic není, ale musí to být cvok, když tě nechá jít.“

„Nemá to se mnou lehký.“ Charlie si prohlížela mapu. Do většiny evropských a několika středovýchodních zemí byly zabodnuté modré špendlíky. „Tam všude jsi byl.“

Přikývl, ale dál to nerozváděl.

„Mariňáci,“ zauvažovala. „Byl jsi u SEAL?“

„Mariňáci mohou být SEAL, ale ne všichni SEAL jsou mariňáci.“

Charlie se chystala namítnout, že jí neodpověděl na otázku, ale Huck promluvil první.

„Nad ránem ti zvonil telefon.“

Srdce jí poskočilo v hrudi. „Nebral jsi ho, že ne?“

„Ne, mnohem zábavnější je podle jména volajícího odhadovat, jaká vlastně jsi.“ Odstoupil od stolu. „B2 volal kolem páté ráno. Předpokládám, že to je tvá spojka v obchodě s vitamíny.“

Charlii opět poskočilo srdce. „To je Riboflavin, můj instruktor spinningu.“

Privřel oči, ale netlačil na ni. „Další hovor byl asi ve čtvrt na šest, hlásilo to ,táta', a jelikož před tím nebylo slovo ,cukrouš', předpokládám, že to byl tvůj otec.“

Přikývla, ačkoli matčin hlas tiše podotkl, že použil třikrát za sebou sloveso být. „Další stopy?“

Předstíral, že si uhlazuje vousy. „Od půl šesté ti několikrát volali z okresní věznice. Minimálně šestkrát, vždycky tak po pěti minutách.“

„A máš mě, ty Sherlocku.“ Charlie zvedla ruce, jako že se vzdává. „Jsem překupnice drog. A o víkendu sebrali pár mých pašeráků.“

Rozesmál se. „Skoro bych ti věřil.“

„Jsem advokátka,“ přiznala. „Ale k překupníkům drog bývají lidi vstřícnější.“

Huckův smích ztichl. Znovu přimhouřil oči, ale veškerá hravost byla ta tam. „Jak se jmenuješ?“

„Charlie Quinnová.“

Mohla by odpřisáhnout, že sebou cukl.

„Nějaký problém?“ zeptala se.

Zatíнал zuby tak pevně, až mu brada popojela dopředu. „Na kreditce máš jiný jméno.“ Charlie se odmlčela, protože tahle jediná věta byla celá špatně. „To je příjmení po manželovi. Proč ses mi díval na kreditku?“

„Nedíval jsem se. Nakoukl jsem, když jsi ji pokládala na bar.“ Udělal krok od stolu. „Měl bych se připravit na vyučování.“

„Něco jsem řekla?“ nadhodila, aby zlehčila situaci. Samozřejmě že to bylo něčím, co řekla. „Hele, všichni právníky nenávidíte přesně do chvíle, kdy jednoho potřebujete.“

„Vyrostl jsem v Pikeville.“

„To má být vysvětlení?“

Otevíral a zavíral zásuvky ve stole. „Za chvíli začne první hodina. Musím si dodělat přípravu.“

Charlie zkrřížila paže. Nebylo to poprvé, co vedla s obyvateli Pikeville podobný rozhovor. „K tomu, aby ses choval, jak se chováš, můžeš mít dva důvody.“

Nevěnoval jí pozornost, otevřel další zásuvku a zase ji zavřel.

Vypočítávala na prstech. „Bud' nenávidíš mého otce, což je v pohodě, protože jeho nenávidí spousta lidí. Anebo...“ Ukazovákem označila druhou, pravděpodobnější příčinu, která jí

před osmadvaceti lety, když se vrátila do školy, připíchla na záda terč, do něhož se dodnes trefují všichni příznivci rozvětveného Culpepperova klanu. „Myslíš si, že jsem rozmazlená mrcha, která falešně obvinila Zachariaha Culpeppera a jeho nevinného mladšího bratříčka, aby můj táta dosáhl na podělanou životní pojistku a jejich zastranej přívěs. A víš ty co? Nedosáhl. Mohl je žalovat o dvacet táců, které mu dlužili za právní služby, ale neudělal to. A o tom, že bych ty sráče poznala i se zavázanýma očima, už vůbec nemluvím.“

Vrtěl hlavou, ještě než skončila. „Ani jedno z toho.“

„Vážně?“ Díky zmínce, že vyrůstal v Pikeville, ho tipovala na fanouška Culpepperů.

Na druhou stranu si ale dokázala představit, že bývalý mariňák bude pohrdat Rustyho stylem advokátní práce do chvíle, kdy u něj najdou až moc oxycontin – utišujícího léku působícího jako opium – anebo šlapek. Jak s oblibou říká otec: demokrat je republikán, který už prošel systémem trestního soudnictví.

„Hele, já mám tátu ráda, ale nepraktikuju právo tak jako on,“ hájila se. „Polovina mých případů probíhá před soudem pro mladistvé, ta druhá je o drogách. Pracuju s pitomými lidmi, co dělají pitomé věci, a potřebujou právníka, aby jim prokurátor nenapařil moc velký flastr.“ Natáhla ruce a pokrčila rameny. „Jen udržuju rovnováhu na hřišti.“

Huck na ni zíral. Jeho prvotní zlost se mrknutím oka vystupňovala na vztek. „Chci, abys odešla z mé třídy. Hned.“

Tvrdý tón Charlii donutil udělat krok zpět. Poprvé ji napadlo, že nikdo ze známých o její přítomnosti ve škole neví a že pan Huckleberry by jí patrně dokázal zlomit vaz jednou rukou.

„Fajn.“ Sebrala ze stolu svůj telefon a vykročila ke dveřím. Přestože si v duchu říkala, že by měla raději beze slova vypadnout, otočila se. „Co ti můj otec udělal?“

Huck neodpověděl. Seděl u stolu, hlavu skloněnou nad hromádkou papírů, v ruce pero s červeným inkoustem.

Charlie čekala.

Poklepal perem na stůl, jako by za zvuku bubnů ukončoval audienci.

Užuž mu chtěla poradit, kam si má to pero strčit, když se chodbou rozlehla hlasitá rána.

Vzápětí následovaly v rychlém sledu tři další.

To nebyl výfuk auta.

Ani ohňostroj.

Člověk, který se jednou nachomýtl k tomu, jak puška trefuje jinou lidskou bytost, si už nikdy nesplete výstřel s jiným zvukem.

Charlie se ocitla na podlaze. Huck ji odhodil za registrační skříňku a zalehl vlastním tělem.

Něco říkal – viděla, že se mu pohybují rty –, ale ona v hlavě slyšela jen ozvěnu výstřelů. Čtyři rány, každá jako nezaměnitelná, děsivá vzpomínka na minulost. Stejně jako tenkrát jí vyschlo v ústech. Stejně jako tenkrát se jí zastavilo srdce. Stažené hrdlo. Zúžené vidění. Všechno vypadalo malé, smršknuté do jediného titěrného bodu.

Probral ji Huckův hlas. „Střelec v budově druhého stupně základní školy,“ šeptal klidně do telefonu. „Zdá se, že je u ředitelny...“

Další rána.

Další vystřelená kulka.

A ještě jedna.

Pak zvonek ohlásil začátek vyučování.

„Ježíšikriste,“ vyjekl Huck. „V bufetu je aspoň padesát dětí. Musím...“

O zbytek slov ho připravil řev, při kterém v žilách tuhla krev.

„Pomoc!“ křičel ženský hlas. „Prosím, pomozte nám!“

Charlie zamrkala.

Gamina hrud' vybuchla.
Znovu zamrkala.
Sam se z hlavy řinula krev.
Charlie, běž!

Vyrazila ze dveří dřív, než jí v tom Huck mohl zabránit. Nohy se daly do běhu. Srdce se rozbušilo. Tenisky dopadaly na voskovanou podlahu, ale ona cítila hlínu pod bosými chodidly, větve rozsekávající obličej, strach stahující dlouhý ostnatý drát kolem hrudníku.

„Pomozte nám!“ volala žena. „Prosím!“

Huck dohonil Charlii, když zatáčela za roh. Vníkala ho jen jako rozmazanou skvrnu, protože v mlze před sebou, na konci chodby zaregistrovala tři postavy.

Mužská noha trčící ke stropu.

Vpravo za ním dvě menší roztažená chodidla.

Růžové boty. Bílé hvězdy na podrážkách. Světýlka, která při chůzi blikají.

Vedle holčičky klečela starší žena, kolébala se sem a tam a kvílela.

Charlii se chtělo taky řvát.

Krev postříkala plastové židle před ředitelnou, rozprskla se na stěnách a stropě, proudila po zemi.

Masakr byl tak povědomý, že Charlie najednou otupěla. Zpomalila do klusu a pak do rychlé chůze. Tohle už viděla. Věděla, že člověk to všechno dokáže zavřít do krabice a odsunout na později, že život pokračuje dál, pokud moc nespíte, moc nedýcháte, moc nežijete, aby se smrt nevrátila a nezmocnila se vás jednou provždy.

Bouchaly dveře. Po chodbách se nesly spěšné kroky. Zvýšené hlasy. Jekot. Pláč. Vykřičená, pro Charlii však nesrozumitelná slova. Ocitla se pod vodou. Tělo se jí pomalu pohybovalo, paže i nohy bojovaly s gravitací. Mozek tiše vytvářel seznam všeho, co nechtěla vidět.

Pan Pinkman ležel na zádech. Modrou kravatu měl přehozenou přes rameno. Krev mu jako houba bobtnala uprostřed bílé košile. Chyběla mu levá polovina hlavy, kůže visela kolem bílé lebky jako potrháný papír. V místě, kde mělo být pravé oko, zela jen hluboká černá díra.

Paní Pinkmanová, ta ječící žena, která znenadání ječet přestala, vedle manžela nebyla. Houkala dívčinu hlavu v klíně a pastelový bleďmodrý svetr jí přitahovala ke krku. Střela musela zasáhnout životně důležitý orgán. Ruce paní Pinkmanové byly jasně červené. Diamant na snubním prstenu se krví zbarvil jako pecka od višně.

Charlii se podlomila kolena.

Dopadla na podlahu vedle dívenky.

Spatřila samu sebe, jak leží v lese na zemi.

Dvanáct? Třináct?

Vytáhlé malé nohy. Krátké černé vlasy jako Gamma. Dlouhé řasy jako Sam.

„Pomoc,“ šeptala paní Pinkmanová chraplavě. „Prosím.“

Charlie natáhla ruce, ale nevěděla, kam je položit. Oči malé holčičky se protočily a pak náhle spočinuly na Charlii.

„Neboj,“ řekla jí Charlie. „Bude to dobrý.“

„Kráčej před touto ovečkou, Pane,“ modlila se paní Pinkmanová. „Buď jí nablízku. Pospěš jí na pomoc.“

Ty neumřeš, vysílal Charliin mozek. Nevzdáš se. Odmaturuješ. Půjdeš na vysokou. Vdáš se. Nenecháš po sobě bolavou prázdnotu v rodině, která tě miluje.

„Pospěš a veď mě, Pane, můj spasiteli.“

„Podívej se na mě,“ nařizovala Charlie dívence. „Budeš v pořádku.“

Holčička ale nebyla v pořádku.

Oční víčka se jí roztrásla. Namodralé rty povolily. Drobné zoubky. Bílé dásně. Světle růžová špička jazyka.

Z tváře jí pomalu začínala mizet barva. Charlii to připomnělo zimu sestupující z hor, slavnostní červené, oranžové a žluté listy, které okrovatí, pak zhnědnou, začnou opadávat a ve chvíli, kdy chlad dosáhne ledovými prsty na kopce za městem, je všechno už mrtvé.

„Bože,“ vzlykala paní Pinkmanová. „Andílek. Ubohý malý andílek.“

Charlie si nevzpomínala, že by brala děcko za ruku, ale maličké prstíky měla propletené ve svých vlastních. Tak droboučké a studené, jako ztracená rukavička na hřišti. Charlie pozorovala, jak prstíčky pomalu povolují a dívčí ručka bezvládně padá na zem.

Je po všem.

„Černý kód!“

Charlie sebou trhla.

„Černý kód!“ Chodbou běžel policista. V jedné ruce držel vysílačku, v druhé brokovnici. Panikou se mu zlomil hlas. „Pojďte do školy! Pojďte do školy!“

Na zlomek vteřiny se jeho oči střetly s Charliiným pohledem. Zajiskřily poznáním, pak spatřily tělo mrtvého děcka. Tvář se mu stáhla děsem, vzápětí žalem. Na špičce boty mu ulpěla krvavá skvrna. Podklouzla mu noha. Tvrdě upadl na zem. Z otevřených úst se mu vydral sten. Brokovnice mu vyletěla z ruky a sunula se po podlaze.

Charlie se zahleděla na svou ruku, tu, kterou držela dítě. Otírala si prsty o sebe. Krev byla lepkavá, ne jako Gammina, ta klouzala jako olej.

Jasně bílá kost. Kousky srdce a plic. Provazy šlach, tepen a žil. Život unikající z rozštělených ran.

Vzpomněla si na návrat do domu na farmě, když bylo po všem. Rusty sice najal lidi na úklid, ale ti svou práci odflákli. Za několik měsíců Charlie hledala vzadu ve skříňce misku a našla tam kousek Gammina zubu.

„Ne!“ ječel Huck.

Charlie zvedla hlavu, šokovaná tím, co viděla. Co jí uniklo. Co zpočátku nedokázala pochopit, i když se to odehrávalo necelých patnáct metrů před ní.

Na zemi seděla dospívající dívka, zády se opírala o skříňky. Charlii hlavou bleskl dřívější obraz, v němž tohle děvče vnímala na okraji periferního vidění, když se hnala chodbou k dějišti masakru. Charlie ji okamžitě zařadila: černé oblečení, černé oční linky. Gotička. Žádná krev. Kulatý obličej, v něm šok, nikoli bolest. *Je v pořádku*, pomyslela si tehdy Charlie, minula ji a pospíchala dál k paní Pinkmanové a dítěti. Jenomže gotička nebyla v pořádku. To ona střílela.

V ruce svírala revolver. Nevybrala si však další oběť, mířila zbraní na vlastní hrud'

„Polož to!“ Policista stál pár metrů od ní, brokovnici opřenou o rameno. Z každého jeho pohybu čísel děs, počínaje pohupováním na špičkách a konče křečovitým sevřením prstů kolem zbraně. „Řekl jsem, polož to, kurva!“

„Položí.“ Huck klečel zády k dívce a clonil ji svým tělem. Ruce měl nad hlavou. Hlas pevný. „Je to dobrý, strážníku. Jen zůstaňme pěkně v klidu.“

„Ustupte mi z cesty!“ Policajt klidný nebyl. Byl nabuzený, připravený stisknout spoušť v okamžiku, kdy se mu naskytne šance trefit. „Ustupte mi z cesty, kurva!“

„Jmenuje se Kelly,“ pronesl Huck. „Kelly Wilsonová.“

„Do prdele, uхни, kreténe!“

Charlie nesledovala muže. Sledovala zbraně.

Revolver a brokovnici.

Brokovnici a revolver.

Cítila, jak jí tělo zaplavuje vlna, stejná anestézie, která ji ochromila už tolikrát předtím.

„Hni se!“ řval policajt. Trhl brokovnicí na jednu, pak na druhou stranu a pokusil se zamířit přes Hucka. „Ustup mi z cesty, kurva!“

„Ne.“ Huck klečel na kolenou, zády ke Kelly. Ruce pořád ve vzduchu. „Nedělejte to, člověče. Je jí teprve šestnáct. Nechcete přece zabít...“

„Uhni mi z cesty!“ Policistův strach praskal ve vzduchu jako elektrický proud. „Lehni si na zem!“

„Přestaňte s tím.“ Huck se pohyboval spolu s brokovnicí a neustále střelce blokoval. „Ona se už nepokusí nikoho zastřelit, jen sebe.“

Dívka otevřela ústa. Charlie neslyšela slova, ale policista očividně ano.

„Slyšels tu zasranou svini?“ ječel policajt. „Tak ji to nech udělat, anebo mi, kurva, uhni z cesty!“

„Prosím,“ šeptala paní Pinkmanová. Charlie na ženu skoro zapomněla. Ředitelova manželka schovávala hlavu v dlaních a oči měla zakryté, aby se nemusela dívat. „Prosím, přestaňte.“

„Kelly.“ Huckův hlas byl klidný. Jednu ruku natáhl za sebe, dlaní nahoru. „Kelly, dej mi ten revolver, zlato. Tohle nemusíš dělat.“ Počkal pár vteřin a pak pokračoval: „Kelly. Podívej se na mě.“

Dívka pomalu zvedla hlavu. Ústa měla povolená. Oči skelné.

„Přední chodba! Přední chodba!“ Kolem Charlie se prohnal další policista. Padl na jedno koleno, klouzal po podlaze, v obou rukou svíral glock a řval: „Polož to!“

„Prosím, bože,“ paní Pinkmanová vzlykala do dlaní. „Odpuť tento hřích.“

„Kelly,“ začal Huck znovu. „Podej mi tu zbraň. Už se nemusí nikomu nic stát.“

„Na zem!“ vybuchl druhý policista. Hysterií se mu zvýšil hlas. Charlie viděla, jak tiskne prst ke spoušti. „Lehni si na zem!“

„Kelly.“ Huck hovořil neústupně jako našťvaný rodič. „Už tě nežádám. Okamžitě mi dej ten revolver.“ Zakýval volnou rukou ve vzduchu, aby slovům dodal důraz. „Myslím to vážně.“

Kelly Wilsonová začala přikyvovat. Charlie pozorovala oči dospívající dívky, které pomalu zaostřovaly, když jí Huckova slova pronikala do mozku. Někdo jí říká, co má dělat, ukazuje jí cestu ven. Povolila ramena. Zavřela ústa. Několikrát zamrkala. Charlie dokonale chápala, čím dívka prochází. Čas se zastavil a pak někdo našel klíč a nahodil ho zpátky.

Kelly pomalu vložila revolver do Huckovy dlaně.

Policista stejně stiskl spoušť.

Charlie se dívala, jak sebou Huckovo levé rameno cuká a paži mu trhá kulka. Nosní dírky se mu rozšířily. Rozevřel rty a zalpal po dechu. Krev se vpíjela do vláken košile jako rudá zornice. Přesto držel revolver, který mu Kelly položila do ruky.

„Ježíšikriste,“ zašeptal kdosi.

„Jsem v pořádku,“ oznámil Huck policistovi, který ho postřelil. „Můžete tu zbraň zajistit, ano?“

Policistovi se tak trásla ruka, že brokovnici skoro neudržel.

„Strážníku Rodgersi, zajistěte si zbraň a vezměte si tenhle revolver,“ vyzval ho Huck.

Charlie spíš cítila, než viděla, jak ji mívá skupinka policistů. Vzduch kolem nich vířil jako na obrázcích v komiksech, kde pohyb naznačují jen tenké vlnovky vybíhající z mráčků.

Pak se záchranář dotkl její paže. Další jí svítil baterkou do očí, ptal se, zda je zraněná, jestli je v šoku a chce odvézt do nemocnice.

„Ne,“ prohlásila paní Pinkmanová. Jiný záchranář totiž kontroloval její zranění. Červenou blůzku měla nacucanou krví. „Prosím. Nic mi není.“

Pana Pinkmana nikdo neprohlížel.

Malou holčičku nikdo neprohlížel.

Charlie se podívala na své ruce. Kosti v konečcích prstů jí vibrovaly. Vjem se pomalu rozšiřoval, až měla nakonec pocit, že stojí asi centimetr od svého těla a každý nádech je jen ozvěnou jiného nádechu, který učinila předtím.

Paní Pinkmanová pohládila Charlii po tváři. Prstem jí setřela slzy. Do hlubokých vrásek ženského obličeje byla vtištěná bolest. Kdyby to byl někdo jiný, Charlie by se odtáhla, ale o vřelou paní Pinkmanovou se opřela.

Tohle už jednou prožily.

Před osmadvaceti lety byla paní Pinkmanová ještě slečnou Hellerovou a bydlela s rodiči dva kilometry od statku. To ona otevřela dveře, když někdo nesměle zaklepal, a na verandě našla třináctiletou Charlii, celou zpocenou, postříkanou krví. Dívka se jen zeptala, jestli mají zmrzlinu.

Právě na tomhle detailu si lidé smlsli, když si o události posléze vykládali – ne že zavraždili Gammu, Sam zaživa pohřbili, ale že Charlie snědla dvě misky zmrzliny, než slečně Hellerové svěřila, že se stalo něco zlého.

„Charlotte.“ Huck ji chytil za rameno. Pozorovala jeho pohybuující se rty, které opakovaly jméno, jež už není jejím jménem. Měl povolenou kravatu. Na bílém obvazu kolem jeho paže spatřila červené skvrny.

„Charlotte.“ Znovu s ní zatřásl. „Musíš zavolat otci. Hned.“

Charlie zvedla hlavu a rozhlédla se. Čas se pohnul bez ní. Paní Pinkmanová byla pryč. Záchranáři zmizeli. Jediné, co zůstalo stejné, byla těla. Ležela tam pořád, pár desítek centimetrů od ní. Pan Pinkman s kravatou přehozenou přes rameno. Holčička v růžové bundičce s krvavými skvrnami.

„Zavolej mu,“ naléhal Huck.

Charlie zašmátrala po telefonu v zadní kapse. Má pravdu, pomyslela si. Rusty si bude dělat starost. Musím mu dát vědět, že se mi nic nestalo.

„Řekni mu, ať sem přiveze novináře,“ nabádal ji Huck, „šéfa policie, kohokoli sežene.“ Odvrátil oči. „Sám je nezastavím.“

Charlie cítila tíhu na hrudníku, tělo jí sdělovalo, že se ocitla v nebezpečné situaci. Sledovala Huckův pohled upřený do chodby.

Nebál se o Charlii.

Bál se o Kelly Wilsonovou.

Dívka ležela s tváří u země, ruce pevně spoutané za zády. Byla drobná, asi jako Charlie, ale znehybnili ji jako násilníka z kriminálu. Jeden policista jí zavrtil koleno do zad, další jí klečel na kolenou, poslední jí podrážkou boty drtil obličej.

Dalo by se to sice nazírat širší optikou přijatelného omezení svobody, ale kvůli tomu ji Huck nežádal, aby zavolala Rustymu. V kruhu kolem dívky stálo dalších pět policistů. Předtím je neslyšela, teď ano, a jasně. Křičeli, nadávali, máchali rukama. Charlie některé z nich znala, potkávala se s nimi na střední škole, u soudu, případně na obou místech najednou. Výrazy v jejich tvářích byly vymalované stejným odstínem vzteku. Byli bez sebe kvůli mrtvým, rozrušení z vlastního pocitu bezmoci. Tohle je jejich město. Jejich škola. Mají děti, které tu studují, učitele, přátele.

Jeden z policistů udeřil do skřínky, až z kovových dvířek urazil pant. Ostatní neustále zatínali a povolovali pěsti. Pár jich maširovalo po krátké chodbě sem a tam jako zvířata v kleci. Možná to *jsou* zvířata. Jedno nevhodné slovo by mohlo vyvolat kopanec, pak ránu, obušky v ruce, vytažené pistole... vrhli by se na Kelly Wilsonovou jako šakali.

„Mám stejně starou holku,“ sykl někdo se zaťatými zuby.
„Chodí spolu do třídy.“

Pěst udeřila do další skřínky.

„Pink mě trénoval,“ prohlásil jiný hlas.

„Ten už nikdy nikoho trénovat nebude.“

Třetí skříňka vykopnutá z pantů.

„Vy...“ Charlie se zlomil hlas, než mohla dokončit větu. Tohle je nebezpečné. Příliš nebezpečné. „Přestaňte,“ sykla. Pak mírněji dodala: „Prosím, přestaňte.“

Buď ji neslyšeli, nebo jim to bylo jedno.

„Charlotte,“ zamumlal Huck. „Neplet' se do toho. Jenom...“

„Svině zasraná.“ Policista s kolenem vraženým do Kellyiných zad popadl dívku za vlasy. „Proč jsi to udělala? Proč jsi je zabila?“

„Přestaňte,“ vyjekla Charlie. Huckova ruka vystřelila k její paži, ale ona stejně vstala. „Přestaňte,“ zopakovala.

Nikdo ji neposlouchal. Hlas měla příliš nesmělý, protože všechny svaly v těle ji varovaly, aby se téhle cirkulárce mužského vzteku nepletla do cesty. Bylo to marné jako snaha odtrhnout od sebe rvoucí se psy, jenomže tihle psi měli navíc nabitě zbraně.

„Hej,“ řekla Charlie a strachy se při tom slově zakuckala. „Odvezte ji na stanici. Zavřete ji do cely.“

Jonah Vickery, sportovec bez mozku, kterého znala ze střední, vytasil kovový obušek.

„Jonahu.“ Charlie měla tak slabá kolena, že se musela opřít o stěnu, aby se nesesula k zemi. „Musíš ji informovat o jejích právech a...“

„Charlotte.“ Huck jí ukázal, aby si znovu sedla na zem. „Nemotej se do toho. Zavolej tátovi. On to zarazí.“

Měl pravdu. Policajti se jejího otce bojí. Znají jeho případy, jeho veřejné vystupování. Charlie se pokusila stisknout tlačítko, aby zapnula displej. Jenomže prsty jí ztloustly. Zaschlá krev se smísila s potem a vytvořila hustou pastu.

„Pospěš si,“ naléhal Huck. „Oni ji nakonec zabijou.“

Charlie spatřila mužskou nohu, která Kelly nakopla tak tvrdě, až se dívka zvedl bok ze země.

Další kovový obušek byl venku.

Charlie se konečně podařilo stisknout tlačítko. Na displeji se objevila fotka Huckova psa. Nezeptala se Hucka na heslo. Na volání Rustymu bylo pozdě. Do školy to včas nestihne. Ťukla na ikonku fotoaparátu, protože věděla, že ten

se zapne i z uzamčené hlavní obrazovky. Dvakrát mávla telefonem a spustila nahrávání. Namířila aparát na dívčinu tvář. „Kelly Wilsonová. Podívej se na mě. Můžeš dýchat?“

Kelly zamrkala. Pod černou policejní kanadou, která jí drtila obličej, vypadala její hlava jako malá panenka.

„Kelly, dívej se do kamery,“ vybídla ji Charlie.

„Do prdele,“ zaklel Huck. „Říkal jsem...“

„Musíte toho nechat, chlapi.“ Charlie dřela ramenem o skříňky a vykročila do jámy lvové. „Odvezte ji na stanici. Vyfoťte ji. Odeberte otisky prstů. Nesmí to přerůst...“

„Ona nás filmuje,“ všiml si jeden z policistů. Greg Brenner. Další vypatlaná hora svalů. „Dej to pryč, Quinnová.“

„Je to šestnáctiletá holka.“ Charlie natáčela dál. „Pojeďu s ní vzadu v autě. Můžete ji zatknout a...“

„Zaraz jí to,“ vyštěkl Jonah. To on šlapal na tvář dospívajícího děvčete. „Je horší než ten její zsranej fotr.“

„Dejte jí mísu zmrzliny,“ navrhoval Al Larrisy.

„Jonahu,“ prohlásila Charlie, „sundej jí tu botu z hlavy.“ Namířila hledáček každému z mužů přímo do obličej. „Tohle je potřeba udělat správně. Všichni to víte. Nechcete, aby se tenhle případ dál přetřásal.“

Jonah přidupl, až Kelly musela otevřít ústa. Krev odkapávala z místa, kde se jí rovnátka zařízla do tváře. „Vidíš támhle to mrtvý děcko?“ zeptal se a ukázal do chodby. „Vidíš, jak má ustřelenej krk?“

„Co myslíš?“ opáčila Charlie, protože měla krev holčičky rozmazanou na rukou.

„Myslím, že ti mnohem víc záleží na zasraný vražedkyni než na dvou nevinnejch obětech.“

„To stačí.“ Greg se jí pokusil sebrat telefon. „Vypni to.“

Charlie se otočila, aby mohla filmovat dál. „Posadte nás obě do auta,“ řekla. „Odvezte nás na stanici a...“

„Dej mi to.“ Greg se znovu natáhl po telefonu.

Charlie se pokusila uskočit, ale Greg byl rychlejší. Vytrhl jí telefon z ruky a mrštil s ním o zem.

Charlie se sehnula, aby ho zvedla.

„Nech to tam,“ přikazoval.

Charlie šmátrala po telefonu.

Greg ji bez varování udeřil loktem do nosu. Hlava jí odskočila dozadu a narazila na skříňku. Bolest jí vybuchla jako bomba v celém obličejí. Charlie otevřela ústa. Vykašlávala krev.

Nikdo se nepohnul.

Nikdo nepromluvil.

Charlie schovala tvář do dlaní. Z nosu jí crčela krev jako z kohoutku. Byla v šoku. Greg taky. Zvedl ruce, jako by chtěl říct, že to tak nemyslel. Ale zpátky to vzít nešlo. Charlie klopytala stranou. Zakopla o vlastní nohu. Greg se natáhl, aby ji chytil. Nestihl to.

Poslední, co po pádu na zem viděla, byl strop, který se jí točil nad hlavou.

Charlie seděla na zemi, v koutě ve výslechové místnosti. Neměla ponětí, kolik času uplynulo od chvíle, kdy ji dotáhli na policejní stanici. Minimálně hodina. Zápěstí jí stále svírala pouta. Ve zlomeném nose měla nacpaný toaletní papír. V týle ji svědily stehy. V hlavě jí dunělo. Viděla rozmazaně. Zvedal se jí žaludek. Vyfotografovali ji. Sejmuli otisky prstů. Pořád měla na sobě stejné oblečení. Džínsy poseté tmavě červenými skvrnami. Stejný vzorek na tričku s Duke Blue Devils. Na rukou koláče zaschlé krve, protože cela, kde jí dovolili dojít si na záchod, měla jen umývadlo se špinavým kohoutkem, ze kterého tekla čůrek studené hnědé vody.

Před osmadvaceti lety prosila sestry v nemocnici, aby jí dovolily se vykoupat. Gamminu krev měla připečenou na kůži. Všechno bylo lepkavé. Charlie si neponořila tělo do vody od chvíle, kdy shořel cihlový dům. Chtěla cítit, jak ji pohlcuje teplo, pozorovat krev a kosti, jak odplouvají jako špatný sen vytrácející se z paměti.

Jenomže ono se to nikdy doopravdy nevytratí. Čas jen otupí hrany.

Charlie pomalu vydechla. Opřela si hlavu spánkem o stěnu. Zavřela oči. Viděla před sebou školní chodbu a v ní mrtvou holčičku s tváří bílou jako sníh a prstíky, které jí vypadly z dlaně stejně jako kdysi Gammina ruka.

Holčička zůstane ve studené školní chodbě – tedy její tělo, společně s tělem pana Pinkmana. Oba mrtví. Oba

vystavení poslední nespravedlnosti. Nechali je tam jen tak, nepříkryté, nechráněné. Courali kolem nich sem a tam. Takhle to u vražd funguje. Nikdo s ničím nehýbá, ani s dítětem, ani s milovaným trenérem, dokud se poslední centimetry místa činu nevyfotografují, nepopíšou, nezměří, nezakreslí, neprošetří.

Charlie otevřela oči.

Celé to bylo smutné, známé území: obrazy, které nedokázala vyhnat z hlavy, tmavá místa, po nichž se její mozek znovu a znovu toulal jako kola auta na šterkové cestě.

Dýchala ústy. V nose jí pulzovala bolest. Záchranář tvrdil, že není zlomený, ale Charlie nikomu z nich nevěřila. Zatímco jí šili hlavu, policisté se dohadovali, jak se budou navzájem kryt, a probírali své výpovědi. Všichni se shodli, že Charlie se chovala agresivně, sama se uhodila o Gregův loket a telefon se rozbil, když na něj omylem šlápla.

Huckův telefon.

Pan Huckleberry opakovaně potvrdil, že telefon s veškerým obsahem patří jemu. Dokonce jim ukázal displej, aby se mohli dívat, jak maže video.

V té chvíli ji bolela hlava, takže s ní nedokázala pohnout, teď jí ale nevěřícně zakroutila. Postřelili Hucka, aniž je vyprovokoval, a on se přidal na jejich stranu. Stejně se choval skoro každý policista, s kterým měla kdy co do činění.

Tihle chlapi se vždycky a za každou cenu navzájem kryjí.

Dveře se otevřely. Vešel Jonah. Nesl dvě skládací židle, v každé ruce jednu. Mrkl na Charlii, protože se mu náramně zamlouvalo, že ji dostal do vazby. Už na střední to byl sadista. Uniforma mu to jen posvětila.

„Chci svého otce,“ prohlásila. Opakovala to pokaždé, když někdo vstoupil do místnosti.

Jonah na ni znovu zamrkal a postavil židle ke stolu.

„Ze zákona mám právo na advokáta.“

„Zrovna jsem s ním mluvil po telefonu.“ Tohle neříkal Jonah, ale Ben Bernard, zástupce okresního prokurátora. Na Charlii se sotva podíval, hodil na stůl spis a posadil se. „Sundejte jí pouta.“

„Mám ji připoutat ke stolu?“ zeptal se Jonah.

Ben si povolil kravatu. Pohlédl na policistu. „Řekl jsem, abyste mé manželce *okamžitě* sundal ty zkurvený pouta.“

Ben při těch slovech sice zvýšil hlas, ale nekřičel. Nikdy nekřičel, tedy alespoň během těch osmnácti let, co ho Charlie znala.

Jonah otáčel klíče v prstech, aby dal najevo, že tohle udělá vlastním tempem a podle svého. Hrubě odemkl pouta a strhl je Charlii ze zápěstí, ale moc si nepomohl, protože byla tak otupělá, že vůbec nic necítila.

Při odchodu za sebou práskl dveřmi.

Charlie naslouchala ozvěně rány, která se odrážela od betonových zdí. Zůstala sedět na zemi. Čekala, že Ben řekne něco vtipného, třeba že miminka se přece do kouta nedávají, jenomže Ben tu měl dvě oběti vraždy v budově druhého stupně základní školy, ve vazbě nezletilou vražednici se sebevražednými sklony a zkrvavenou manželku v cele. Jedinou útěchou jí bylo kývnutí brady, jímž jí naznačil, aby se posadila na židli naproti němu.

„Je Kelly v pořádku?“ zeptala se ho.

„Je pod dohledem pro případ, že by se pokusila o sebevraždu. Sledují ji dvě policistky, čtyřiaadvacet hodin denně.“

„Je jí šestnáct,“ podotkla Charlie, ačkoli oba věděli, že Kelly Wilsonová bude obviněna jako dospělá. Dospívající dívku mohlo spasit – doslova – jediné: nad nezletilými se už nesmí vynášet rozsudek smrti. „Kdyby požádala o přítomnost rodičů, dalo by se to kvalifikovat jako žádost o právníka.“

„To záleží na soudci.“

„Víš, že táta si klidně vydupe výměnu soudce.“ Charlii bylo jasné, že její otec je jediný právník ve městě, který se tohohle případu ujme.

Ben znovu kývl směrem k židli a světlo ze stropu se mu zalesklo na brýlích.

Charlie se opřela o stěnu a vstala. Vlna závratě ji přiměla zavřít oči.

„Potřebuješ lékařské ošetření?“ zeptal se Ben.

„Na to už se mě někdo ptal.“ Charlie nechtěla jet do nemocnice. Nejspíš utrpěla otřes mozku. Ale může chodit, pokud se bude alespoň částí těla dotýkat něčeho pevného. „Jsem v pohodě.“

Neřekl nic, ale ve vzduchu zůstalo viset nevyslovené „jasně že jsi v pohodě, ty jsi přece vždycky v pohodě“.

„Vidíš?“ Jako akrobatka na laně se dotýkala stěny jen koněčky prstů.

Ben nezvedl hlavu. Posunul si brýle. Otevřel spis. Uvnitř byl jediný formulář. Charlie nedokázala zaostřit, aby četla, co píše, i když používal typické velké hůlkové písmo.

„Z čeho jsem obviněná?“ zeptala se.

„Bránění výkonu spravedlnosti.“

„Za to se dá šikovně schovat skoro všechno.“

Psal dál. A dál se na ni nedíval.

„Viděl jsi, co mi udělali, ne?“ ozvala se.

Odpovědí jí bylo škrábání pera po papíře.

„Proto se na mě ani nepodíváš? Protože už jsi mě viděl?“ Kývla hlavou k zrcadlovému sklu. „Kdo je tam ještě? Coin?“ Okresní prokurátor Ken Coin byl Benův šéf, nesnesitelné hovado, které všechno vidí jen černobíle, a poslední dobou i hnědě – kvůli bouřlivé bytové výstavbě, která láká davy mexických přistěhovalců z Atlanty.

Charlie sledovala odraz své ruky v zrcadle: zvednutý prostředníček na pozdrav prokurátoru Coinovi.

„Mám devět svědeckých výpovědí,“ začal Ben, „že jsi byla na místě činu nezvladatelná a při konfrontaci se strážníkem Brennerem jsi narazila nosem na jeho loket.“

Jestli s ní chce mluvit jako právník, tak ona bude taky právníčkou. „Bylo to nahrané v mobilu. Potřebuju povolení k forenznímu přezkumu vymazaných souborů?“

Ben pokrčil ramenem. „Dělej, co musíš.“

„Dobrá.“ Charlie se opřela dlaněmi o stůl, aby se mohla posadit. „Teď přijde ta část, kdy mi nabídneš stáhnutí falešného obvinění z bránění výkonu spravedlnosti, pokud nepodám stížnost kvůli nepřiměřenému použití síly?“

„Falešné obvinění z bránění výkonu spravedlnosti už jsem stáhl.“ Pero přeskočilo na další řádek. „Můžeš podat tolik stížností, kolik chceš.“

„Chci jenom omluvu.“

Za zrcadlem zaslechla zvuk připomínající zalapání po dechu. Během uplynulých dvanácti let Charlie podala jménem svých klientů dvě velmi úspěšné žaloby na policejní sbor města Pikeville. Ken Coin patrně předpokládal, že Charlie už v duchu počítá, kolik tentokrát z města vyždímá, ačkoli by měla truchlit nad dítětem, jež jí zemřelo v náručí, nebo smutnit nad ztrátou ředitele, který ji nechal po škole, místo aby ji vyloučil, i když oba věděli, že si to Charlie zaslouží.

Ben měl hlavu pořád sklopenou. Zatúkal perem o stůl. Snažila se nemyslet na Hucka, který udělal totéž u školní katedry.

„Jsi si jistá?“ zeptal se.

Charlie mávla k zrcadlu v naději, že je tam Coin. „Kdybyste dokázali prostě připustit, že jste něco zvorali, hoši, tak by vám lidi věřili i tehdy, když hlásáte, že jste něco udělali správně.“

Ben se na ni konečně podíval. Bloudil pohledem po její tváři a sčítal škody. Viděla jemné vrásky u úst, když se mračil,

hluboké rýhy na čele a v duchu se ptala, zda si i on někdy všiml stejných známek stárnutí v její tváři.

Poznali se na právech. Přestěhoval se do Pikeville, aby mohl být s ní. Plánovali, že spolu stráví zbytek života.

„Kelly Wilsonová má právo na...“, spustila.

Ben zvedl ruku, aby ji zarazil. „Přece víš, že souhlasím se vším, co se chystáš říct.“

Charlie se opřela. Musela si připomenout, že Ben stejně jako ona nikdy nepřijal Rustyho a Coinovo přesvědčení „my proti nim“.

„Chci písemnou omluvu od Grega Brennera,“ prohlásila. „Skutečnou omluvu, ne nějaký kecy jako ‚je mi líto, jak se cítíš‘, jako bych byla jen nějaká hysterka a on se nechoval jako podělanej nácek.“

Ben přikývl. „Dobře.“

Charlie se natáhla po papíru. Vzala do ruky pero. Slova viděla rozmazaně, ale četla už dost svědeckých výpovědí, aby věděla, kam se má podepsat. Naškrábala podpis u spodního okraje a formulář posunula po stole k Benovi. „Věřím, že dodržíš dohodu. Napiš si tam, co chceš.“

Ben zíral na papír. Prsty se mu třepotaly nad okrajem. Nedíval se na její podpis, ale na krvavě hnědé otisky, které na bílém listu zanechala.

Charlie zamrkala, aby si vyčistila oči. Tohle byl jejich nejtěsnější fyzický kontakt za posledních devět měsíců.

„Fajn.“ Zavřel spis. Chystal se vstát.

„Jsou to jen ti dva?“ zeptala se Charlie. „Pan Pink a ta malá...“

„Ano.“ Zaváhal a pak usedl zpátky na židli. „Jeden z vrátných zamkl jídelnu. Zástupce ředitele zastavoval autobusy v ulici.“

Charlie nechtěla ani pomyslet, jako škodu by Kelly Wilsonová napáchala, kdyby začala střílet pár vteřin po prvním zvonění, a nikoli před ním.

„Všechny musíme vyslechnout,“ pokračoval Ben. „Děti. Učitele. Personál.“

Charlie věděla, že město není schopné tolik výsledků koordinovat. Takhle závažný případ sami nezvládnou. Pikevillské policejní oddělení mělo sedmnáct strážníků na plný úvazek. Ben byl jedním ze šesti právníků úřadu okresního prokurátora.

„Bude Ken žádat o pomoc?“ zeptala se.

„Už jsou tady,“ odpověděl Ben. „Zrovna přijeli. Posily. Státní policie. Lidi od šerifa. Ani jsme je nemuseli volat.“

„To je dobře.“

„Jo.“ Prsty nadzvedl roh spisu. Rty mu cukaly jako vždycky, když se kousal do špičky jazyka. Byl to starý zlovyk, kterého se nikdy nezbaví. Charlie si vybavila jeho matku, jak se natahuje přes jídelní stůl a plácá ho po ruce, aby toho nechal.

„Viděl jsi těla?“ ptala se dál.

Neodpovídal. Ani nemusel. Charlie věděla, že Ben místo činu viděl. Poznala to podle vážného tónu jeho hlasu, pokleslých ramen. Pikeville se za posledních dvacet let rozrostlo, ale pořád to bylo malé město, kde je heroin mnohem větší problém než vraždy.

„Viš, že to chvíli trvá, ale nařídil jsem, aby těla co nejdřív odvezli,“ oznámil jí.

Charlie pohlédla do stropu, aby zadržela slzy. Tolikrát už ji probouzel z nejhorší noční můry: Charlie s Rustym se na statku věnují běžným činnostem, vaří, perou, myjí nádobí, a Gammino tělo pořád hnije u skříněk, protože policie je zapomněla odvézt.

Nejspíš kvůli kousku zubu, který Charlie našla vzadu ve skříně, protože co jiného jim asi tak mohlo chybět?

„Auto máš zaparkované za kanceláří,“ oznámil jí Ben. „Školu uzavřeli. Zůstane zamčená nejspíš do konce týdne. Už tam stojí dodávka reportérů z Atlanty.“

„Táta tam je? Pudruje si nos?“

Oba se pousmáli, protože věděli, jak její otec zbožňuje svůj obličej na televizní obrazovce.

„Vzkazuje ti, abys nic nedělala. Přesně tohle prohlásil, když jsem mu volal: ‚Řekni tý holce, ať nic nedělá.‘“

Což znamenalo, že Rusty jí nepřispěchá na pomoc. Předpokládá, že se jeho silná dcera v místnosti plné sadistických poldů dokáže o sebe postarat, a raději se vypraví do domu Kelly Wilsonové, aby mu její rodiče podepsali dohodu o honoráři.

Když lidé mluví o tom, jak strašně nenávidí advokáty, jako první se každému vybaví právě Rusty.

„Můžu tě nechat odvézt hlídkovým vozem k tobě do kanceláře,“ navrhl Ben.

„S žádným z těch hovad v autě nejedu.“

Ben si rukou pročísl vlasy. Potřeboval ostríhat. Košili měl zmačkanou. Na obleku mu chyběl knoflík. Ráda by si pomyslela, že se bez ní rozpadá, ale pravda byla, že takhle neupravený chodil vždycky. A Charlie si z něj spíš utahovala, že vypadá jako hipsterský bezdák, než aby vytáhla jehlu a nit.

„Kelly Wilsonovou měli zpacifikovanou,“ prohlásila. „Nekladla odpor. Ve chvíli, kdy jí nasadili pouta, převzali zodpovědnost za její bezpečnost.“

„Gregova dcera do té školy chodí.“

„Kelly taky.“ Charlie se naklonila blíž. „Nebudeme se chovat jako Američané tenkrát v bagdádské věznici Abú Ghrajbu, že ne? Žádný mučení a braní spravedlnosti do vlastních rukou. Kelly Wilsonová má ústavní právo na spravedlivý proces podle zákona. Verdikt vynese soudce a porota. Banda snaživejch fízlů se ztopořeným klackem nemá tu holku co mlátit.“

„Chápu. Všichni to chápeme.“ Benovi došlo, že se Charlie takhle předvádí kvůli velkému čaroději ze země Oz za

zrcadlem. „Spravedlivá společnost je zákonná společnost. Nemůžeš být dobrý chlap, když se chováš jako špatný chlap.“

Citoval Rustyho.

„Chtěli z ní vymlátit duši,“ poznamenala. „Anebo ještě hůř.“

„Takže ses nabídla místo ní?“

Charlie cítila, jak ji pálí dlaně. Bez přemýšlení začala seškrabovat zaschlou krev a hnětla ji do malých kuliček. Místo nehtů měla deset černých pŕlměsíčků.

Pohlédla na manžela. „Říkal jsi, že máš devět svědeckých výpovědí?“

Ben jednou neochotně přikývl. Věděl, proč se na to ptá.

Osm policistů. Paní Pinkmanová tam nebyla, když Charlie zlomili nos, což znamenalo, že devátá výpověď pochází od Hucka, a to zase znamenalo, že s ním Ben už mluvil.

„Takže to víš?“ zeptala se. To byla jediná věc, na které mezi nimi momentálně záleželo – zda Ben ví, proč byla dnes ráno ve škole. Protože jestli to Ben ví, tak už to vědí všichni, a to znamená, že Charlie našla další jedinečně krutý způsob, jak manžela ponížit.

„Bene?“ naléhala.

Zajel si rukou do vlasů. Uhladil si vázanku. Měl tolik průhledných zvyků, že spolu nikdy nemohli hrát karty. Ani prší.

„Promiň, zlato,“ zašeptala. „Strašně mě to mrzí.“

Ozvalo se rychlé zaklepání a pak se otevřely dveře. Charlie doufala, že je to otec, ale do místnosti vstoupila starší černoška v tmavomodrém kalhotovém kostýmu a bílé halence. V krátkých černých vlasech měla bílé chomáčky. Na ruce jí visela obrovská nacpaná kabelka, skoro tak velká, jakou Charlie nosila do práce. Na šňůrce kolem krku se jí houpla zalaminovaná průkazka, ale Charlie ji nedovedla přečíst.

„Jsem zvláštní agentka Delia Woffordová z Georgijského úřadu vyšetřování,“ představila se žena. „Vy jste Charlotte

Quinnová?“ Podala Charlii ruku, ale když si všimla zaschlé krve, rozmyslela si to. „Už vás fotili?“

Charlie přisvědčila.

„Proboha.“ Otevřela kabelku a vytáhla balíček vlhčených ubrousků. „Vezměte si, kolik potřebujete. Koupím si jiné.“

Jonah se vrátil s další židlí. Delia ukázala na čelo stolu, aby naznačila, kde chce sedět. Pak se Jonaha zeptala: „Vy jste ten debil, který téhle ženě nedovolil, aby se umyla?“

Jonah nevěděl, co si s otázkou počít. Nejspíš nikdy nemusel odpovídat žádné ženě kromě své matky, a to už bylo hodně dávno.

„Zavřete za sebou dveře.“ Delia ho mávnutím ruky propustila a posadila se. „Paní Quinnová, probereme si to co možná nejrychleji. Vadilo by vám, kdybych si to nahrála?“

Charlie zavrtěla hlavou. „Do toho.“

Žena stiskla pár tlačítek na telefonu, aby aktivovala diktafon, pak začala vybalovat tašku a házet na stůl bloky, knihy a papíry.

Otřes mozku Charlii znemožňoval číst cokoli, co měla před sebou, a tak otevřela balíček ubrousků a dala se do práce. Nejprve se pustila do prostor mezi prsty a odlupovala černé kousky, které odlétaly jako popel z hučícího ohně. Krev se jí zažrala do pórů. Její ruce vypadaly jako ruce stařeny. Najednou ji přemohlo vyčerpání. Chtěla jet domů. Dát si horkou vanu. Chtěla přemýšlet o tom, co se dnes stalo, prozkoumat všechny dílky, pak je posbírat, nacpat do krabice a uklidit vysoko na polici, aby se jimi už nikdy nemusela zabývat.

„Paní Quinnová?“ Delia Woffordová jí nabízela láhev vody.

Charlie ji takřka vytrhla ženě z rukou. Až doteď si neuvědomovala, jakou má žízeň. Polovina obsahu byla pryč, než jí logická část mozku stačila připomenout, že pít tak rychle na lačný žaludek nebude dobrý nápad.

„Promiňte.“ Charlie si přiložila ruce k ústům, aby zakryla nechutné říhnutí.

Agentka očividně zažila mnohem horší věci. „Připravená?“

„Nahráváte to?“

„Ano.“

Charlie vytáhla z balíčku další ubrousek. „Nejdřív chci informace o Kelly Wilsonové.“

Delia Woffordová měla dost dlouhou praxi, aby se nezatvářila tak naštvaně, jak se určitě musela cítit. „Prohlédl ji lékař. Je pod nepřetržitým dohledem.“

Tohle Charlie neměla na mysli a agentka to věděla. „Musíte vzít v úvahu devět faktorů, než stanovíte, zda je výpověď nezletilý...“

„Paní Quinnová,“ přerušila ji Delia. „Přestaňte se starat o Kelly Wilsonovou a začněte se starat o sebe. Určitě tady nechcete strávit ani o vteřinu déle, než je nezbytně nutné.“

Charlie by obrátila oči v sloup, kdyby neměla strach, že se jí zatočí hlava. „Je jí šestnáct. Není dost stará, aby...“

„Osmnáct.“

Charlie si přestala otírat ruce. Zahleděla se na Bena, ne na Delii Woffordovou, protože už na začátku manželství se dohodli, že lež z opomenutí je lež jako každá jiná.

Ben její pohled opětoval. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Podle rodného listu bylo Kelly Wilsonové před dvěma dny osmnáct,“ prohlásila Delia.

„Vy jste...“ Charlie musela odvrátit zrak od Bena, protože jejich rozpadlé manželství nyní ustoupilo hrozbě rozsudku smrti. „Vy jste viděla její rodný list?“

Delia se probírala hromadou spisů, až našla ten, který hledala. Položila před Charlii list papíru. Charlie rozeznala jen kulaté, úředně vypadající razítko.

„Mají ho ve školním archivu,“ pokračovala Delia, „ale tuhle ověřenou kopii jsme si nechali před hodinou odfaxovat

z georgijského ministerstva zdravotnictví.“ Ukázala prstem na řádek, kde se patrně nacházelo datum Kellyina narození. „Osmnáct jí bylo v šest dvacet tři v sobotu ráno, ale jak víte, podle zákona je plnoletá teprve od půlnoci.“

Charlii se udělalo zle. *Dva dny*. Osmáctýřicet hodin, které představují rozdíl mezi doživotím s možností podmíněčného propuštění a celou smrtí.

„Byla o ročník pozadu. Tak asi vzniklo to nedorozumění.“

„Co v té škole tedy dělala?“

„Je tu řada nezodpovězených otázek.“ Delia se přehrabovala v kabelce a našla pero. „A teď, paní Quinnová, pro záznam, jste ochotna poskytnout výpověď? Máte právo odmítnout. To víte.“

Charlie slova agentky stěží sledovala. Položila si ruku na břicho, aby ho zklidnila. I kdyby se Kelly Wilsonové nějakým zázrakem podařilo uniknout trestu smrti, georgijský zákon sedmera smrtelných hříchů, podle něhož se jakýkoliv mladistvý, který spáchá obzvláště závažný zločin, posuzuje jako dospělý, se postará, aby už nikdy nevyšla z vězení.

A je to vlastně zlé?

Vždyť není pochyb. Kelly přistihli s vražednou zbraní v ruce.

Charlie se dívala na své dlaně, potřísněné krví děvčátka, které jí zemřelo v náručí. Zemřelo, protože je Kelly Wilsonová zastřelila. Zavraždila. Stejně jako zavraždila pana Pinkmana.

„Paní Quinnová?“ Delia pohlédla na hodinky, ale Charlie věděla, že ta žena je přesně tam, kde potřebuje být.

A také věděla, jak funguje právní systém. Nikdo nebude vykládat, co se dnes ráno stalo, aniž by se nesnažil přibít Kelly Wilsonovou na kříž. Určitě ne osm policistů, kteří tam byli. Ani Huck Huckabee. Možná ani paní Pinkmanová, které zabili manžela necelých deset metrů od dveří její třídy.